Cu mari sacrificii s'a obţinut publicarea în româneşte a acestor descrieri, cari au făcut senzaţie în toate ţările din Europa.

Ele vor apare în fascicole săptămânale.

Cereţi-le la chioşcari şi la toţi vânzătorii de ziare.

Pentru colecţii complete se va adresa editurii, la ziarul

„UNIVERSUL"

Se fac şi abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45 lei
„	20	„	80 „
„	30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

BOTURILE ROŞII

CAPITOLUL I

Factoreria fortificată

Deasupra unei vaste întinderi absolut pustie, în plină Sahara, strălucea un soare arzător, care ajunsese aproape la zenit.

Şi acest soare de foc lumina o scenă ciudată, absolut nouă în acele locuri, cari de obicei nu sunt străbătute decât de caravane de arabi şi de cămile.

Pe teren, într'un fel de albie largă şi cu fundul neted, săpată de capriciul ultimului simun în mijlocul unor dune de nisip, se vedea un aeroplan destul de ciudat. Era un hidroavion, a cărui nacelă prevăzută cu un parbriz cu ferestrui, amintea exact forma unei bărci auto-motoare.

In faţa aeroplanului stau în picioare trei bărbaţi... Bărbaţi ? Nu ! tineri, sau mai bine zis trei băeţi. Dar ce băeţi eroici !.. Cei trei aviatori, opriţi astfel în plină Sahara, erau trei cercetaşi din Italia, a căror vârstă varia între 14—15 ani şi cari se numeau Raimond Balsan, Marius Colombo şi Jan Maria Callega zis Jan Bart.

Cu sextantul la ochi, Jan Bart observa. Apoi combinând observaţiile sale solare cu indicaţiile orare ale cronometrului, făcu cu creionul câteva calcule pe o pagină a carnetului pe care Marius Colombo îl ţinea cu o mână (căci în aventuri recente, şi Marius şi Jan Bart fuseseră amândoi răniţi la braţul stând pe care-l ţineau încă legat de gât şi deci nu-l puteau întrebuinţa). Şi după ce termină calculele, zice :

Suntem la aproximativ 10 grade şi 3 minute longitudine est după meridianul Parisului şi la 19 grade şi 12 minute longitudine nord... Adică... Se întrerupse ca să se gândească, apoi ridicând capul, zise cu glas sigur: adică ne găsim în acea regiune din nord-vestul Saharei care se găseşte

aproximativ la o distanţă egală între Tumbuctu spre sud şi Ghadames spre nord.

— Ghadames e în Tripolitania, observă Raimond şi deci ocupat de italieni. Cam ce distanţă chilometrică poate fi pân' acolo ?

— O mie două sute de metri? — zise Raimond. Punând în medie două sute de chilometri pe oră, fac sase ore de zbor. Am benzină suficientă spre a sbura până la Ghadames. Acolo avem mai multe posibilităţi de a ne putea reaproviziona decât la Aruan, staţiune militară franceză. Şi la Ghadames vom fi chiar mai aproape de Lisabona, de unde trebue să pornim pe deasupra Atlanticului, spre a ajunge la New-York. Haidem dar la Ghadames.

— Haidem şi la Ghadames, conchise Marius, care în timpul acelei deliberări nu deschisese gura.

Sextantul fu pus la locul lui în lada din nacelă.

Cei trei băeţi îşi înfundară bine pălăriile pe cap şi se aşezară la locurile lor, în nacelă.

— Gata ? întrebă Raimond.

— Gata ! răspunseră împreună Marius şi Jan Bart.

Elicea punându-se în mişcare aprinse în acelaş timp motorul şi aparatul, după ce rulă pe terenul neted, îşi luă zborul. Urmând indicaţiile lui Jan Bart, Raimond, când ajunse la o înălţime de 500 metri lansă aeroplanul în linie dreaptă spre nord.

— E ora 12 şi jumătate, zise Jan Bart. Dacă toate merg bine, vom ajunge la Ghadames între şase şi jumătate şi şapte post meridian.

— Să sperăm că totul va merge bine, ce naiba ! zise Marius. Am păţit destule dela plecarea din Roma şi până azi !

— Cred şi eu ! observă Raimond, râzând. Când ne vom întoarce la Roma o să avem destul de povestit camarazilor noştri.

Atmosfera era curată, nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt.

Timp de două ore şi jumătate de sbor continuu şi regulat, cu viteză de două sute chilometri pe oră, cei trei cercetaşi nu avură dedesubtul lor decât o imensă întindere de nisip, de dune, de suprafeţe stâncoase, alternând între ele.

Dar, în clipa în care Jan Bart spunea, că era ora patru, Marius Colombo, care dintre ei trei avea ochii cei mai buni, exclamă vesel :

— Insfârşit, iată-ne la capătul acestui păcătos pustiu, unde era să ne lăsăm pielea *) văd munţi în faţa noastră !

*) Vedeţi No. 3 din Cei trei Cercetaşi.

— Nu sunt oare nori, sau ceață pe care îi iei drept munți ? întrebă Raimond.

— Nu ! observă Jan Bart. Cred că Marius are dreptate. El a zărit masivul accidentat al Ahaggar-ului, din sudul Algeriei. Dealtminteri, e ușor de controlat.

Și Jan Bart, luând ochianul, îl îndreptă în direcția în care zbura aeroplanul.

— Nu încape îndoială. Suntem în fața Ahaggar-ului. În zece minute vom fi deasupra frontierei coloniei italiene.

— Nici nu trecuseră cele zece minute și Jan Bart, care aplecat afară din naceli, privea în jos, strigă cu vioiciune :

— Iată, am ajuns la frontieră !

Raimond se plecă și el puțin într'o parte, fără a lăsa însă, volanul și privi ca și ceilalți doi în jos.

Aeroc-ul lăsase în urmă acel punct extrem al coloniei italiene și începuse să zboare deasupra lanțului muntos al Ahaggar-ului, când cei trei băeți simțiră o zguduitură puternică.

— Vârtejuri ! urlă Marius.

— Da ! confirmă Raimond. Ne vom urca mai sus.

— Dar, punând mâna pe cârma de altitudine, auzi un fel de gâlgâit, îndărătul lor, în rezervorul de benzină; motorul avu opriri și elicea începu să se învârtească mult mai încet.

— Ce e asta ! exclamă Raimond surprins, și cu sânge rece, manevră astfel încât să facă aparatul să scoboare în zbor planat, menținându-l în echilibru, în ciuda golurilor de aer, mulțumită stabilizatorului automat.

— Ce s'a întâmplat ? Întrebă Jan Bart.

— Nu știu încă nici eu ! răspunse Marius care, se vârâse pe jumătate sub capota motorului.

Faptul evident era acesta: motorul nu mai funcționa și deaceea scoborau.

Între timp, Raimond, făcând ca aparatul să execute mici salturi și lungi alunecări succesive, îl dirija cu îndemânare spre un platou destul de înalt pe care îl descoperise atunci și care forma un excelent câmp de aterizare.

— Atenție ! strigă el deodată.

Aerocul atinse pământul, mai făcu un mic salt, recăzu ușor, alunecă pe roate și se opri.

Cei trei cercetași erau în picioare. Jan Bart rezemat de spătarele scaunelor anterioare. Raimond și Marius aplecați asupra motorului.

— Eu cred, zise Marius, că, în ciuda precauțiunilor luate în timp ce sufla simunul în Sahara, nisipul s'a infiltrat în motor. Nu m'aș mira dacă n'o fi iar astupat tubul de scurgere al benzinei...

— Așa trebuie să fie, întrerupse Raimond. Să demontăm întâi și întâi tubul, e mai ușor.

Și erau tocmai să se apuce de lucru când Jan Bart, strigă :

— Un om !

Raimond și Marius se ridicară și văzură înaintând spre ei cu pași repezi un om îmbrăcat europenește, cu cască pe cap și cu o pușcă în mână.

Aventurile precedente îi învățaseră să fie prudenți.

Marius și Jan Bart își scoaseră *browning-urile* pe când Raimond luă carabina. Tot el strigă :

— Stăi pe loc ! Cine ești ?

Pe platou, omul se opri și punând pușca pe umăr, fără îndoială, spre a arăta că nu venea ca dușman, răspunse :

— Italian !

— Italian ! La naiba ! strigă voios Marius. Un italian aci în pustiul ăsta ?

Cei trei băeți, săriră din nacelă.

— Oh ! exclamă omul, uimit. Dar asta e uniforma cercetașilor italieni !

— Suntem într'adevăr cercetași italieni, răspunse Raimond, întinzându-i amândouă mâinile. Ne chiamă Raimond, Marius și Jan Bart. Și venim dela Roma, via Oceanul Atlantic, Mozambie, Somalia și Sahara. Dar dumneata ?

Omul era înmărmurit.

Trei cercetași, cari aterizează cu aeroplanul pe un platou din mijlocul deșertului, venind din Roma, nu e un eveniment ordinar ! Ba e de natură să uimească chiar pe un om, care crede că, nu mai are de ce să se mire !

— Extraordinar ! zise el.

Dar luând amândouă mâinile lui Raimond, zise :

— Eu sunt Rafael Panunzio din Abruzia. Am colo, în marginea acestui platou, îndărătul acelei stânci o factorerie. Mă ocup cu creșterea oilor *Merinos*.

Sunt de douăzeci și cinci de ani aci cu soția și patru fii, dintre cari trei au trecut de douăzeci de ani, iar ultimul n'are decât doisprezece ; mai am și o fetiță de nouă ani. Veniți! veniți la factorerie ! Dar, spuneți-mi mai întâi de ce ați aterizat ?

— O pană la motor, răspunse Marius.

Rafael Panunzio încruntă fruntea cu un aer de îngrijorare.

— Veniți, zise el, vom pune aeroplanul la adăpost în curtea mea. Puteți demonta repede aripile ?

— Da! răspunse Raimond, uimit de cuvintele lui Panunzio și de expresia de îngrijorare de pe fața lui.

— Deci aeroplanul va putea trece prin poartă... Dar,

trebuie să vă grăbiți. Suntem în mare pericol dacă ne surprinde răsăritul lunii și suntem încă afară. Și azi, când cerul e senin, luna se va vedea imediat ce soarele va dispare îndărătul piscului de colo.

— Dar bine, întrebă Marius, ce pericol ne așteaptă... și ce are afface luna ?...

Dar, stăpânul fratoreriei luă un aer grav și plin de autoritate, întrerupându-l brusc :

— Vă voi explica, îndată ce aeroplanul și d-v., veți fi la adăpost. Haidem deci să-l împingem până la factorerie ! Repede ! Repede !

Fără a înțelege, dar destul de alarmați de tonul lui Rafael Panunzio, impresionați și de spaima ce se citea pe fața acelui om, care era totuș un colos și abia încărunțit cu toate că avea cincizeci de ani, cei trei cercetași se executară.

Trăgând și împingând aeroplanul îl făcură să ruleze în direcția arătată de Panunzio; ocoliră o grămadă enormă de stânci și se opriră brusc uimiți de cele ce vedeau înaintea ochilor.

Se așteptaseră să vadă niște construcții joase, cu o curte mare, șoproane, grajduri, o grădină poate; lucruri evocate de cuvintele factorerie-fermă.

Și, în loc, se găseau în fața unei construcții care avea toată înfățișarea unui fort militar.

Pe un al doilea platou, aproape tot atât de vast ca și primul se înălța un cadrilater de ziduri crenelate, foarte groase și îndărătul acestora se ridicau acoperișuri în pantă înconjurate și ele de un soi de parapet prevăzut cu creneluri. Și în zidul înconjurător se deschidea o poartă înaltă formidabilă, cu drugi enormi de fier și deschizături prevăzute cu zăbrele.

— Asta e factoreria ? exclamă Marius.

Repede! Repede! le strigă Rafael Panunzio, văzându-i că s'au oprit. El scoase un fluerat prelung, apoi întorcându-se spre cei trei băeți îi întrebă :

— Aveți toate uneltele necesare spre a demonta aripele?

— Firește! răspunse Raimond.

— Atunci repede, la lucru! In timpul acesta doi dintre fiii mei vor sta de pază pe când eu și fiul meu mai mare vă vom ajuta... Vom duce apoi, aripile înăuntru.

Desigur misteriosul pericol era dintre cele mai grave de vreme ce Rafael Panunzio nu-și putea ascunde îngrijorarea.

— Fie, zise Raimond... dar sper că ne veți explica totul, când noi și Aeroc-ul vom fi la adăpost în această extraordinară factorerie fortificată. Panunzio dispăruse în interiorul factoreriei. Reapăru puțin după aceea urmat de trei tineri

voinici și frumoși, îmbrăcați ca și el, dar cu capetele descoperite și înarmați cu puști.

In timp ce demontau aripa stângă, cei trei cercetași priveau pe stăpânul factoreriei și pe cei trei fii ai săi. Văzură pe doi dintre ei postându-se deoparte și de alta a aeroplanului, cu pușca în mână. Cât pentru tatăl lor și celălalt băiat, care aduseseră o chee englezească și o șurupelniță, puseră puștile în bandulieră și după ce observară câteva minute modul de procedare al celor trei băeți, se apucară să-i ajute și ei la demontarea aripii drepte.

— Luați seama, le zise Raimond, să nu rupeți ceva.

— Bine ! Bine ! tinere, răspunse Panunzio. Ce e drept, nu sunteți niște băeți obișnuiți, ca toți ceilalți de vârsta voastră. Dar nici fiul meu, nici eu nu suntem niște ucenici, deși ni se întâmplă pentru prima oară să vedem un aeroplan altfel decât în fotografie.

Aeroc-ul fu repede mutilat de aripile sale.

Când le văzu la pământ, stăpânul foctoreriei alergă și deschise poarta.

— Ernest ! Francisc ! chemă el. Veniți ! Să intrăm toți. In câteva cuvinte ordonă fiecăruia ceeace avea să facă Ernest și Francisc, cele două sentinele, punând puștile pe umăr, ridicară aripa stângă. El și cu celălalt fiu luară aripa dreaptă. Și pe când cei trei cercetași întorceau încet aeroplanul, cele două aripi fură transportate în curte. Imediat după aceea și *Aeroc-ul* trecu poarta. Și cele două enorme canaturi fură închise, cu ajutorul a patru drugi de fier încrucișați în formă de X și solid fixați în zid.

— Ah ! zise stăpânul factoreriei răsufiând ușurat. Putem fi liniștiți acuma. Luna poate să răsară, soarele poate să apună Boturile roșii pot eși pe platou, nu mai avem de ce să ne temem. Știu bine cum ar fi primiți, dacă ar îndrăzni să sară peste aceste ziduri. Oricât ar fi de numeroși față de noi, nu se vor risca !

Cei trei cercetași nu mai puteau de curiozitate. Și aveau și de ce ! Raimond exprima pe un ton puțin cam aspru părerea lor, a câteși trei.

— Haidem, domnule ; sunteți italian și vreau să cred, că extraordinara dv. purtare e motivată de ceva serios și că intențiile dv. față de noi sunt cinstite, dar, v'am ruga să vă explicați mai curând.

Stăpânul factoreriei începu să râdă, cu un râs cordial, de om cumsecade, plin de forță și de sănătate.

— Cercetași extraordinari ! zise el serios, dar fără umbră de ironie. Veți afla totul și-mi veți mulțumi. Dar, mai întâi vreau să vă cer două lucruri.

— Care ? zise Raimond cu nerăbdare, pe când fața celorlalți doi exprima o vie nemulțumire.

— Primul, reluă Panunzio, foarte calm, e să-mi dați voie să vă prezint familia mea. Ei, mămico, Victore, Cecchina, nu stați acolo în ușă. Veniți. Vreau să vă prezint unor cercetași din Italia !

Raimond, Marius și Jan Bart întoarseră capul în direcția în care privea Panunzio. Și văzură o femeie înaltă și voinică, între patruzeci și cinci și cincizeci de ani, care venea spre ei, precedată de un frumos băețaș puțin cam slăbuț, de vreo doisprezece ani, care ținea de mână pe o fetiță ceva mai mică, dar părând de aceiași vârstă.

Când toți ai săi se înșirară în dreapta lui, Panunzio, arătându-i celor trei cercetași, zise cu glas emoționat :

— Cercetași italieni, tineri aventurieri, și cari sunt sigur că sunteți și eroici, vă prezint o familie de pionieri italieni stabiliți pe pământul african, în mijlocul pustiului, cu mult înainte ca vre-un european să fi pus piciorul în aceste locuri. Iată pe scumpa mea soție Francisca, pe care toți o numim mămica. Cei trei fii ai mei mai mari, Ernest, Francisc și Giovanni fiul meu mai mic, Victor și penultima dintre copiii mei : Cecchina.

— A doua mea cerere e aceasta : Inainte de a vă da ospitalitate în casa mea, după ce v'am deschis porțile locuinței mele, mai repetați-mi numele voastre și spuneți-mi pe scurt, dacă vreți, motivele acestei călătorii aeriene, care v'a adus prin acste locuri sălbatice.

— Veți fi satisfăcut, domnule Panunzio ! răspunse grav Raimond.

Și le vorbi de Aeroc-ul construit de tatăl său, Petre Balsan, rănit chiar în ajunul plecării ; le vorbi de premiul Carnegie pentru trecerea în aeroplan a Atlanticului ; de involuntara schimbare de direcție în plin ocean *). Și, în sfârșit, povesti pe scurt diversele aventuri, care se terminaseră cu aterisarea aeroplanului pe acel platou în pustiu.

Fu rândul lui Panunzio și al familiei sale să rămâie uimiți și plini de admirație.

Și după o tăcere de câteva clipe, un sentiment de duioșie nespusă făcu pe stăpânul factoreriei și pe soția sa să îmbrățișeze cu efuziune pe cei trei băeți.

Cât pentru băeți, ei le strânseră mâinile ; dar Victor și Cecchina, cari erau mai copii, le săriră de gât îmbrățișându-i din toată inima. Se părea că erau prieteni de când lumea !

— Haidem acum, zise Panunzio. Trebuie să vă fie foame. Francesca, trage masa în fața băncii, aci în curte. Seara

*) A se vedea fascicolele precedente din Cei trei Cercetași.

e călduroasă. Și vom fi mult mai bine afară, căci vom putea supraveghia în acelaș timp și zidurile. Și pe când Cecchina și tu, mămico, veți pune masa, eu voi satisface, însfârșit, legitima curiozitate a acestor tineri. Ședeți, amicii mei.

Și le arătă două bănci paralele, dintre care una se rezima de zidul casei.

CAPITOLUL II

LUNA DE SANGE

Povestirea fu scurtă și evocă lucruri atât de misterioase și de tragice, încât cei trei cercetași aveau să-și amintească toată viața, acea convorbire.

Mai întâi, abia se așezaseră jos și Panunzio deschisese gura spre a vorbi, când Marius Colombo, cu firea lui impulsivă, care-l făcea adesea să vorbească tocmai atunci când ar fi fost mai bine să tacă, zise brusc :

— Ne-ați spus, domnule, că domnișoara Cecchina e penultima. Dar pe cea mai mică n'o vom putea vedea ?

Rafael Panunzio îl privi cu o expresie de tristeță, care-i întunecă deodată chipul ; apoi, murmură cu voce înăbușită:

— Fără să știi, ai pus mâna pe rană, copile ! Cea mai mică dintre copiii mei se numea Rosetta. Și ea a dispărut de mult. Se împlinesc exact cinci ani în noaptea asta.

— Dispărută ? strigă Marius, regretând că trezise această dureroasă amintire.

Dar tatăl făcu un gest ca spre a-l face să tacă ; și după ce privi cu dragoste amestecată cu oarecare îngrijorare pe cei cinci copii ai săi, ale căror chipuri exprimau și ele o tristețe plină de teamă, reluă:

— Poate si aceasta se va lămuri într'o zi.

Și reluându-și aerul grav și puțin cam aspru, continuă:

— Aflați dar de ce n'am voit să vă găsiți pe platou în momentul, în care soarele se culcă și luna se ivește pe cer. Fiindcă în clipa aceea Boturile roșii vor începe să colinde prin munți în cete numeroase.

— Pe Cristof Columb! Nu se putu abține de a exclama Jan Bart, care era totuși cel mai răbdător dintre ei trei. Ce sunt aceste Boturi roși, la care faceți mereu aluzie?

— Copile, zise Rafael Panunzio, sunt sacrificatorii Lunii de sânge. Și cum cei trei cercetași, căscau ochii mari, el adăogă:

— Nu înțelegeți. E firesc. Ca să înțelegeți ar trebui să fi trăit ca mine și soția mea timp de douzeci și cinci de ani în aceste ținuturi îndepărtate. Fiul meu, Ernest, care are o frumoasă caligrafie a înaintat un raport pe care l'am

înmânat eu singur ofițerului italian, care comandă postul de la Ghadames. Și aproape au râs de mine. Sunt nouă ani de atunci. Apoi veni dispariția ficei mele, Rosetta și pe urmă toate cele ce vă voi povesti. Ascultați-mă:

Cei trei cercetași erau mai mult decât intrigați.

Și după ce scoase un oftat, Rafael Panunzio povesti cele ce urmează cu glas calm, dar în care se ghicea durerea și furia cu greu stăpânite.

— Acești munți aproape inaccesibili, sunt locuiți de Berberi de rasă străveche. Berberi de rit hanefit, trăind de secole absolut izolați, fără nici o legătură cu celelalte triburi. Ei locuesc aci în marginea Saharei, credincioși religiei antice, vechilor lor obiceiuri diformate de superstiții.

Acești Berberi sunt adoratori ai soarelui și ai lunii. Și din cinci în cinci ani dau o mare serbare nocturnă, de la apusul soarelui la răsăritul lunii, în timpul căreia se zice că preoții lor jertfesc zeului și zeiței trei copii mai mici de cincisprezece ani și cari nu aparțin rassei lor...

— Oh! întrerupse Jan Bart. Îi ucid?

— Îi ucid, după cât se pare, răspunse Panunzio cu un ner posomorât.

— Dar, cum știți asta, întrebă Raimond.

— Acum zece ani, am salvat întâmplător pe unul din acești Berberi, urmărit și rănit de un leu. Am adus aci pe acel nenorocit. L'am îngrijit, dar muri din pricina rănilor. Înainte de a muri însă, drept mulțumire, îmi destăinui cele ce v'am povestit, adăogând:

„Păzește-te, ești alb! Jertfa copiilor albi, atât de rară în ținuturile noastre, încât nu s'a mai făcut de cât două în două sute de ani, e cea mai bine primită de zeii noștri". Îmi spuse până și data exactă în care, din cinci în cinci ani, are loc sărbătoarea Boturilor roșii și îmi recomandă să nu ies din factorerie cele opt zile care preced noaptea grozavă, de oarece Berberii caută tocmai în cursul acestor opt zile să prindă copii pentru jertfă. În afară de această dată, mii de copii ar putea să se joace prin munții noștri fără să risce ceva ; legile religiei lor opresc pe Berberi să fure copii în alte perioade de timp în afară de cele opt zile anterioare sărbătoarei.

— Și de ce le zice Boturi-roșii? întrebă Marius.

— Pentrucă timp de opt zile toți Berberii din munți își mânjesc în fiecare dimineață obrazul cu sânge de animale. Numele de Boturi-roșii nu e de cât traducerea numelui pe care'l iau ei în timpul acestei perioade sacre.

Raimond obiectă:

— Dar nu înțeleg în tot cazul spaima dv. în privința noastră. Noi nu suntem copii mai mici de cincisprezece ani.

— Nu importă! reluă Panunzio. Nu cunoșteam vârsta voastră exactă.

V'am făcut să intrați în grabă în această casă în care ne vom baricada cu toții, fiindcă Berberul salvat de mine mi-a spus că Boturile-roșii, când nu găsesc copii, prind oameni mari, dar, atunci pentru ca jertfa să fie primită de soare și de lună, trebuie să sacrifice șase victime în loc de trei.

— Dar e oribil! exlamă, fără voie Raimond. Și credeți că fetița dv., mica Rosetta?

Chipul lui Rafael Panunzio se contracta în mod dureros, iar soția sa începu să plângă în tăcere.

Cu vocea alterată de emoție și de furie, continuă:

— Rosetta, a dispărut acum cinci ani în timpul săptămânii sacre.

— Era afară din factorerie atunci? întrebă Marius.

— Nu! Toate ușile erau închise și noi eram toți înăuntru.

— Dar, atunci...

— Nu știu, nu vom ști niciodată. Eu și fii mei eram pe zid și priveam la Boturile-roșii, cari se strânseseră pe platou, într'o seară în amurg, patru nopți înainte de noaptea fatală. Mama era în bucătărie. Victor, Cecchina și Rosetta se jucau în curte. După cele ce au putut să-mi spuie Cecchina și Victor, Rosetta alergând după un fluture de noapte, dispăru o clipă după colțul casei... dar nu se mai întoarse. Am răscolit curtea bucățică cu bucățică și tot zidul din partea aceea și din tot jurul casei; dar n'am găsit nici cea mai mică urmă, care să ne explice cum a fost răpită copila din mijlocul nostru.

— N'ați căutat și pe-afară? întrebă Jan Bart.

— Vă închipuiți că am căutat. Ernest se baricadă în bucătărie cu mama, cu Victor și cu Cecchina, iar Francisc, Gianni și cu mine eșirăm bine înarmați. Am cutreerat munții șase zile și șase nopți, fără să ne odihnim aproape, mâncând pe apucate, dar n'am văzut măcar un Berber.

— N'ați văzut nici măcar un berber! exclamă Raimod încremenit, pe când Marius și Jan Bart scoteau și ei un oh! de uimire.

— Nu! nici unul măcar! Ne înapoiarăm disperați. Dar, să închipuiți cât am cercetat. Vorbii cu păstorii negri pe cari bogătașii arabi din partea cealaltă a muntelui îi țin în serviciul lor și, din zecile de povestiri fantastice, am putut desprinde confirmarea celor ce-mi spusese berberul salvat de mine.

—Și în cursul acestor cinci ani, după disparitia Rosettei, ați mai văzut Berberi? întrebă Raimond.

— Berberi, Boturi roșii ? N'aș putea spune. In afară de săptămâna sacră nu se deosibesc de ceilalți arabi dela nord, nici de tuaregii din Sahara septentrională. Sunt cunoscut în munții ăștia. Sunt tolerat. Din când în când mi se fură câte o oaie, sau sunt atacat când mă duc să duc lâna unui colon din Ghadames, care mi-o cumpără spre a o expedia în Anglia. Dar fiii mei și cu mine avem puști Lebel și ochim bine... Și se întâmplă rareori să fim supărați. Câteodată doar de vre-un bandit rătăcit. Dar nu mai încearcă a doua oară.

Deodată, Ernest, fiul cel mare, zise cu voce înăbușită:

— Tată, aud umblând pe platou.

— Sunt Boturile-roșii...

— Da, fără îndoială, zise mama, tremurând. Iată luna de sânge. Rafael Panunzio se sculă și toți îl imitară.

Privi cerul pe care se zărea luna, dar nu de culoare argintie, ci o lună roșie, de un roșu sinistru ca sângele.

— E penultima noapte. Dacă Boturile-roșii n'au numărul suficient de victime, primejdia devine din ce în ce mai mare. Vom prânzi baricadați în casă, mămico, intră cu Victor și Cecchina. Ernest și Francisc duceți masa în casă.

— Oh! zise Raimond. Haidem să vedem Boturile-roșii !

— Da! da! Haidem! ziseră Marius și Jan Bart.

— Putem să ne urcăm pe ziduri și să-i vedem. Gianni, tu stai de pază în fața casei cu frații tăi. Și mai ales, băgați de seamă ca Victor și Cecchina să nu iasă cumva în curte! Veniți băeți!

Și proprietarul factoreriei cu pușca în mână se îndreptă spre o scară de piatră, care ducea la platforma îngustă construită deasupra zidului.

Cei trei cercetași îl urmară, cu inima bătând, cu mintea muncită de curiozitate.

— Atenție! Le zise Rafael înainte de a se urca. Nu vă arătați prea mult. Căci dacă Boturile-roșii v'ar vedea, v'ar ucide fără a sta la gânduri.

— Dar, nu vă temeți, că fiind numeroși, să nu încerce să dea asalt factoreriei ?

— Nu! Terenul factoreriei e sacru... Boturile-roșii nu pot lupta pe un teren, pe care unul de-ai lor a fost ajutat și îngrijit înainte de a muri.

Pământul e sacru pentru ei, în acest loc, pe un spațiu circular de treizeci de metri ; locul pe care a fost așezat rănitul formând centrul acestui cerc.

— Dar, cum știți ? întrebă Raimond.

— Chiar victima leului mi-a spus.

— Dar, Boturile-roșii cum știu că unul de-ai lor a fost îngrijit de dv. în factorerie ?

— Când simți că o să moară, îmi ceru să-l transport pe

platou... M'am supus! Acolo, scoțând din sân o piele de miel argăsită, făcu pe ea cu un vârf de lemn înmuiat în propriul său sânge diferite semne și zise : „Viața ta și aceea a fiilor tăi nu e apărată de îngrijirile ce mi le-ai dat. Dar pământul factoreriei tale e sacru și nici unul din ai noștri nu va veni să vă atace pân' acolo".

— Și totuși, — obiectă Jan Bart, — după câțiva ani vă răpeau copila, chiar de pe acel pământ sacru...

— Da... Dar nu fu nici o luptă. Dacă am fi putut ajunge la timp ca să tragem în răpitori, ei n'ar fi răspuns atacului nostru, cât timp ar fi fost încă pe terenul factoreriei. Abia mai târziu am aflat dela păstorii negri lămuriri mai precise. Dar, lăsați-mă să termin :

„Nici unul din ai noștri nu va veni să lupte contra voastră acolo", îmi spusese muribundul. Apoi luă pielea de miel între dinți și cu un gest imperios mă făcu să înțeleg că trebuia să plec.

Se făcuse noapte. Mă înapoiai la factorerie. A doua zi nu-l mai găsii pe platou. Era săptămâna sacră. In timpul nopții Boturile-roșii îl ridicaseră din acel loc.

Toate aceste amănunte povestite fără prea multă ordine, excitaseră în cel mai mare grad curiozitatea celor trei cercetași.

Pe când urcau treptele scării de granit, priveau cerul, de pe care luna roșiatică răspândea o lumină sinistră ca de eclipsă asupra tuturor lucrurilor terestre.

Și când fură sus, îngenunchiați îndărătul balustradei crenelate, priviră în spre platou și văzură forme albe, drepte sau plecate, trecând repede, ducându-se, venind, încrucișându-se ca niște ciudate fantome rătăcitoare.

— Sunt Boturile-roșii, șopti Panunzio.

Și forfoteala aceea continuă a formelor albe sub razele roșiatice ale lunii, era atât de lugubră, încât cei trei tineri simțiră străbătându-i un fior de ghiață. Se priviră. Erau livizi.

— Ce fac ? întrebă Jan Bart.

— Vânează fluturi de noapte.

— Pentru ce ?

— Pentrucă acești fluturi, anume preparați, constituesc singura lor hrană în timpul săptămânii sacre. Și acest dublu platou e singurul teren de acest gen în munții aceștia. Fluturii sunt foarte numeroși aci.

— Și când termină vânătoarea ?

— La apusul lunii.

— Nu știți unde se retrag atunci Boturile-roșii, unde locuesc din ce trăesc ?

— Nu ! Noaptea trecută fiind foarte luminoasă, i-am

urmărit de aci cu ochianul. S'au scoborît în spre partea de nord a platoului. Acolo dispărură unul câte unul, fără ca să pot pricepe în ce mod. Și dimineața, când se ivi soarele și când nu mai aveam de ce mă teme de Boturile-roșii, — de oarece religia lor le interzice să prindă victimele dacă luna nu e pe cer, — mă dusei cu fiii mei ca să cercetez râpa aceea din partea de nord a platoului... dar nu descoperirăm nimic.

— La naiba ! Ce ființe misterioase ! Și dacă ne-ar întâlni pe platou, ce ne-ar face ?

— S'ar strânge toți în jurul nostru, atacându-ne fără arme, astfel încât să ne poată prinde vii, mulțumită forței numerice. Dacă n'ar reuși, atunci s'ar retrage, s'ar înarma cu puștile pe care le-au lăsat ceva mai departe și ar trage asupra noastră.

— Au puști ? întrebă Jan Bart.

— Oho ! Și încă bune ! Pentru cine cunoaște o armă după detunătură, nu încape nici o îndoială.

E detunătura seacă a carabinei engleze cu repetiție, zisă „Martini". Așteptați și veți vedea !

Rafael Panunzio scoase dela brâu un cuțit lung de vânătoare, puse în vârf casca lui albă și o ridică puțin deasupra crenelurilor.

Cei trei tineri văzură deodată vre-o duzină de fantome unii îngenunchiați, alții în picioare, apoi strălucirea unor lame de oțel și trei detunături cutremurară văzduhul.

Panunzio ridică cât mai sus casca, spre a arăta Boturilor roșii că trăseseră asupra unei pălării, fără cap. Apoi, aplecându-se o arătă celor trei tineri : patru gloanțe o străbătuseră dintr'o parte într'alta.

— La naiba ! observă Marius ! ochesc bine !

— Dar de ce nu le răspundeți cu puștile dv. întrebă Raimond. Ați doborî câțiva dintre ei și ceilalți ar fi vestiți.

— Dar, în cazul ăsta am fi pierduți.

— De ce ? întrebă Jan Bart.

— Fiindcă faptul de a trage asupra lor din interiorul factoreriei ar răpi acestui loc închis caracterul său sacru. Atunci s'ar aduna cu toții, — căci după cât se spune, — sunt mii și am fi atacați și masacrați fără milă.

— Pot dar să tragă asupra dv. și nu puteți să le răspundeți ?

— Ei sunt afară din incinta sacră. Dacă vreau să lupt fără a distruge protecția de care se bucură factoreria, n'am de cât să ies pe platou...

— Ce de ciudățenii, zise Raimond. Ce amestec de disciplină religioasă și de ferocitate.

— Tată ! chemă o voce de jos. Masa e gata.

— Să ne scoborâm, tinerii mei prieteni. Ați vazut destul.

Și cei trei cercetași împreună cu stăpânul factoreriei se scoborâră de pe ziduri.

Cinci minute după aceea ședeau la masă cu toată familia într'o vastă bucătărie care ocupa jumătate din parter. Toate ferestrele și ușile erau închise și solid zăvorite. Numai la o înălțime de doi metri rămânea o deschizătură patrată, care permitea să se audă zgomotele de afară. Și prin acea deschizătură, Raimond, Marius și Jan Bart, cari stau unul lângă altul puteau vedea pe cer circonferenta neprecisă a lunei de sânge.

CAPITOLUL III

Dispăruți

Cu toată atmosfera de primejdie și de mister creeată în factoreria fortificată de împrejurări și de convorbiri, toți conmeseni făcură cinste prânzului servit de o bătrână neagră, singura servitoare și singura persoană, care rămăsese în casă, fiind ocupată în bucătărie.

Astfel că timp de un sfert de oră toți mâncară în tăcere.

Apoi, sub senzația plăcută ce o dă apetitul satisfăcut și sub impresia de siguranță ce le-o da faptul că ferestrele și ușile erau bine închise, toți se simțiră parcă mai înviorați.

La desert, — compus din nuci, banane și mere, — Victor și Cecchina deveniseră, cum li se întâmplă de obicei copiilor de vârsta asta, — destul de zgomotoși.

— Mămico, observă Rafael Panunzio, e ora să-i duci la culcare.

In acel moment amândoi săreau pe genuchii lui Raimond și ai lui Marius, râzând în hohote.

Și cei trei cercetași, deși trecuseră prin primejdii pe care majoritatea oamenilor maturi nu le-au cunoscut vreodată, uitau în acele jocuri ale unei vârste nu prea depărtată de a lor, pericolele trecute, aeroplanul demontat și luna de sânge cu Boturile roșii; jucându-se cu acei copipi, li se părea că erau în Italia, în familia vreunuia din camarazii lor.

Fură smulși din visul lor, când tatăl porunci copiilor să se ducă la culcare.

Victor și Cecchina nu se lăsară să fie rugați, erau obișnuiți să se supuie. Imbrățișară pe toți și se urcară cu mama lor în camera lor care se găsea în etajul de sus, între aceea a părinților și dormitorul fraților mai mari.

— Ce vreți să faceți acum ? — întrebă cu afecțiune Panunzio pe musafirii săi.

— Ce faceți dv.? întrebă la rândul lui, Raimond întorcându-se spre cei trei tineri.

Ernest răspunse cu glasul său aspru, dar prietenos:

— Vom fuma câte-o pipă în fața ușii bucătăriei, în curte, ca în fiecare seară. Apoi, ne vom duce să ne culcăm.

— Cu pușile, adăogă, grav Francisc.

— Oh! observă Gianni, nu ne vor ataca niciodată în casă!

— Nu se știe! răspunse tatăl. Locul e sacru. Dar dacă Boturile-roșii n'au putut prinde trei copii de arabi, — căci indigenii știu să se păzească în timpul săptămânii sacre, — acești blestemați de berberi sunt atât de fanatici, în cât sunt capabili să se arunce asupra factoreriei cu mâinile goale.

N'ar fi nici o luptă de partea lor; ei s'ar lăsa să fie omoriți cu zecile de noi, pe când ceilalți, spărgând ușile și ferestrele, ar izbuti să pătrundă până la copii și să-i ia cu dânșii. Am fi cotropiți, imobilizați, înăbușiți, puși în neputință de a ne apăra și *fără nici o luptă din partea Boturilor-roșii.*

Deci, dragii mei prieteni, după ce vom fuma, ne vom urca în camerile noastre. Dar, vom dormi pe rând. Toată noaptea unul din noi va veghia, stând întins pe patul său. E penultima noapte a săptămânii sacre. Pericolul sporește în fiecare clipă. După ce vor trece aceste două nopți, primejdia va dispare... pentru cinci ani!

Și Rafael Panunzio ești din bucătărie, urmat de fiii săi. Lampa rămase aprinsă pe masă.

Cei trei cercetași eșiră și ei.

— D-le Panunzio, propuse Raimond, pe când veți fuma din pipă câteși patru, eu și camarazii mei vom termina lucrul pe care-l începusem când ați venit înaintea noastră.

Ospitalitatea dv e foarte plăcută. Și spre a vă mulțumi, vom rămâne la dv. toată noaptea aceasta, care e cea mai primejdioasă, de vreme ce precede pe aceea a jertfei. In caz de pericol, carabina mea și browning-urile lui Marius și Jan Bart nu sunt de disprețuit. Dar, după ce va fi trecut noaptea asta, la răsăritul soarelui, vom porni din nou spre Mazagan unde trebuie să ne reaprovizionăm cu benzină spre a zbura până la Lisabona. Așa că înțelegeți: e mai bine să nu așteptăm până mâine spre a repara avaria, care a provocat pana la motor.

— Vom putea chiar remonta aripile, adăogă Marius. Curtea e destul de largă și de lungă, ca să putem decola de aci...

— Marius are dreptate, zise Jan Bart.

— Atunci, la lucru!

— Nu vă putem ajuta? întrebă Ernest. Putem lucra și

fuma în acelaș timp. Tatăl nostru, va supraveghea crenelurile, spre a vedea dacă Boturile-roșii nu încearcă vreun atac.

— La naiba ! zise Marius. Puteți să vă folosiți de farul *Aeroc-ului* când îl vom aprinde ca să ne luminăm.

— Dacă vom avea nevoie de ajutorul dv. vă vom spune, adăogă Raimond.

— Bine ! ne-am înțeles. Să începem ! ziseră cei trei fii ai stăpânului factoreriei.

Avaria fu repede descoperită. Ca și rândul trecut, la lacul Ciad, era tot țeava de scurgere a benzinei din rezervor, care se astupase.

Printr'unul din acele mistere, care cu drept cuvânt exasperează pe mecanici, interiorul acelui tub, — totuși atât de izolat de exterior, — acumulează cu ușurință rămășițele, răzăturile de fier, praful... Cum intră, nimeni n'ar putea spune. Dar un lucru e sigur și anume, că totdeauna produc perturbații.

De data asta, tubul era astupat de acel nisip aproape impalpabil, deși format din minuscule grăunțe de silice, pe care vântul le făcuse să zboare ceasuri întregi în jurul aeroplanului, imobilizat în mijlocul pustiului.

— Bine ! zise Marius. Mai întâi îl voi curăța ; apoi vom goli rezervorul și îl voi curăța și pe el. Avem destul timp... Vă rugăm numai să ne dați dacă aveți un butoi cât se poate de curat și o cană.

— Avem, răspunse iute Ernest.

Și toți lucrară, după cum conveniseră, mai multe ore.

După ce terminară și constatară că motorul funcționa perfect; după ce remontară aripile și Raimond verifică totul cu meticulozitate, ridicară ochii spre cer și văzură că luna trecuse de zenit.

Erau orele zece și jumătate seara.

Rafael Panunzio și soția lui, ținându-se de mână și privind cerul, se gândeau, desigur la scumpa lor dispărută, la iubirmana Rosetta.

La picioarele lor, bătrâna neagră, stând pe pământ privea luna cu aerul visător. Cei trei cercetași își spălară mâinile într'un lighian cu apă.

Și pe când se apropiară de bancă, scuturându-și mâinile de pe care curgeau picături de apă, d-na Panunzio, puse mâna pe umărul negrei și îi zise :

— Jessie, dă băeților niște prosoape ca să-și șteargă mâinile. Și pe urmă, să te duci să aprinzi lumânarea în camera pregătită pentru acești tineri. Vor dormi în paturile băieților mei.

Neagra se ridică, intră în casă și reveni aproape ime-

diat cu două prosoape pe cari le dete lui Raimond și lui Ernest. Apoi intră iarăși în casă și se auzi cum urca scările.

— Dar atunci, dv. protestă Marius, adresându-se fiilor lui Panunzio, unde veți dormi ?

— Avem hamacuri în pod, îl asigură Ernest. Vom fi mult mai bine acolo, lângă postul de observație, care e pe acoperiș. Și apoi, mie îmi place să dorm în hamac, căci...

Un strigăt teribil îi tăiă vorba.

Toți rămaseră împietriți. Cei doi bătrâni se ridicară brusc în picioare. Și un alt strigăt răsună, urmat de gemete surde.

— E sus ! strigă tatăl.

Se repezi în casă, urmat de mamă, pe când cei trei fii le-o luară înainte.

Și, în fața ușii deschise dela camera „copiilor" bătrâna neagră îngenuchiată, gemea, plângea, se bătea cu pumnii în piept.

— Jessie ! Jessie ! ce s'a întâmplat, — strigă tatăl.

Intră în camera luminată de o lumânare. Cei șase băeți năvăliră și ei în acelaș timp. Paturile celor doi copii erau goale. In cameră nu era nici Cecchina, nici Victor.

— A ! colo ! urlă Rafael Panunzio.

Ridică brațul, arătând o gaură în tavanul, care nu era separat de cameră prin nici un fel de pod. Olanele fuseseră scoase pe un spațiu de vreun metru pătrat și trestiile care erau împletite dedesubtul olanelor, fuseseră pur și simplu tăiate pe acelaș spațiu. Și de acolo atârna încă o frânghie.

Raimond Balsan sări pe unul din paturi, se apucă de frânghie și cățărându-se cu amândouă mâinile, dispăru prin gaură, pe când, în cameră, biata mamă plângea cu disperare, unindu-și vaetele cu blestemele soțului și ale fiilor.

Pe acoperiș, Raimond nu descoperi în primul moment nimic. Dar, plecându-se și privind mai bine, văzu frânghia care scobora, după ce făcea înconjurul unui fronton lateral. Se luă după acea urmă. Ajuns în marginea acoperișului se lăsă să alunece în jos. Ajunse până la pământ și deodată i se păru că terenul îi fuge de sub picioare. Rămase agățat de frânghie și privi în jos. Făcuse să se surpe pământul din marginea unei gropi, care, în întunerec, forma o gaură mai întunecoasă. Ghici :

— Această groapă trebuie să ducă la vreo grotă naturală, care se deschide în râpa ce se formează în coasta platoului de partea cealaltă.

Puse piciorul pe pământ, alergă la ușa bucătăriei și strigă :

— Rafael Panunzio ! Scoborâți-vă toți ! iute !

Fu o năvală nebună pe scări.

— Lampa ! lampa ! strigă Raimond.

Ernest o luă de pe masă și eși. Și toți, urmând pe Raimond ajunseră până în dreptul găurii. Nu fu nevoie să-și vorbească spre a se înțelege.

— Și Jan Bart interpretă repede gândul tutulor.

— Pe aici au venit și au dispărut. Trebuie să ne scoborâm și noi.

— Da ! afirmă Marius. Pe când noi prânzeam au terminat de săpat această gaură pe care desigur o făcuseră mai de mult pe dedesubt. De aci au asvârlit frânghia, care s'a înfășurat în jurul frontonului de colo... Au așteptat ca cei doi copii să se culce și pe când noi lucram la aeroplan, au făcut gaura în tavan și i-au răpit.

— Și eu, care în timpul acela fumam liniștit, se văeta bietul tată.

— O Doamne, Doamne ! sughiță mama, îngenuchiată pe marginea groapei și frângându-și mâinile.

Raimond strigă :

— Marius, Jan Bart, voi cari sunteți răniți la brat nu vă puteți scoborî în gaura asta. Rămâneți deci aci cu browning-urile în mână. Veți păzi pe mamă și aeroplanul. Mă voi coborî eu ! Dați-mi repede o frânghie lungă și solidă, cât mai solidă !

Dar Ernest și intrase în casă, de unde se înapoiă aproape imediat cu o frânghie solidă. Sângele rece al tânărului cercetaș fu contagios. Tatăl își șterse ochii și cu voce energică porunci la rândul lui :

— Gianni ! rămâi aci cu doi dintre cercetași ca să păziți pe mamă și aeroplanul. Tu, Ernest și tu Francisc, urmați-mă !

Ernest și Francisc își puseră la brâu câte un revolver, dând și tatălui lor unul. Apoi, înainte de a se scoborî în gaura prin care dispăruseră Raimond și tatăl lor, cei doi tineri, atârnară lămpile electrice de un nasture de la cămașă, cu ajutorul micului cârlig cu care erau prevăzute. Și la rândul lor, apucând frânghia pe care Gianni o legase solid de un par, se lăsară să alunece în groapa deschisă.

Raimond era în fruntea grupului. Strângând frânghia cu amândouă mâinile, el se scoborîse în groapă fără nici o teamă. Alunecă pe o pantă rigidă și deodată picoarele sale atinseră pământul la patru sau cinci metri numai de deschizătura groapei. Lampa electrică pe care o avea prinsă de catarama centurei lumina destul de bine.

Văzu îndată că se afla la gura unui coridor subteran natural, care scoborând ușor, se pierdea în necunoscut.

Nici o urmă de mână omenească. Și întorcându-se spre Rafael Panunzio, care-l ajunsese din urmă, Raimond îi zise:

Boturile-roșii au ajuns pân'aci fără nici o osteneală. Au săpat acel puț în sus până ce au ajuns chiar dedesubtul curții dv. Și au așteptat noaptea asta ca să descopere gaura. Totul era pregătit, prevăzut de multe vreme.

— Da ! da ! confirmă Panunzio, tremurând de furie. haidem. Nu pot fi departe.

— Sunt cel puțin cu o oră înainte ! asigură Raimond, avântându-se fără șovăire în întunerecul galeriei subterane.

Tatăl gemu, rostind un blestem.

Intr'adevăr, calculând bine, răpitorii aveau cel puțin o oră câștigată. Vai ! cât drum se poate străbate într'o oră și jumătate.

— Să alergăm ! strigă tatăl. Ernest ! Francisc ! urmați-ne !

Din fericire, puteau merge în fugă prin acel coridor, care era înalt cât doi oameni și larg de un metru în unele locuri, iar în altele și mai mult chiar. Solul era neted și pe alocurea acoperit de nisip.

Raimond, înainte de a se aventura în acea galerie, avusese prezența de spirit de a se uita la ceas. Și în mod mecanic făcea tocmai reflexia că alergau de vreo zece minute, când se opri brusc și întorcându-se zise cu voce năbușită, dar clară :

— Atenție ! opriți-vă !

Grupul se opri. Galeria era astupată în toată lărgimea de un fel de perete format din crăci, din mărăcini și din frunze.

— Sunt arborii și mărăcinii de pe coasta râpei ! observă Rafael Panunzio. Am văzut de mii de ori de jos, acel versant ! Nici odată nu mi-aș fi închipuit că în el s'ar deschide o galerie, care corespunde aproape în curtea mea !

— Boturile-roșii o știau, sau au desoperit-o, observă Raimond și au stabilit comunicația. Au eșit pe-aci. Vedeți fâșia asta de stofă agățată de mărăcinii aceia ?...

Ernest înaintă și plecându-se luă bucată de pânză.

— E o bucată de burnuz, zise el.

— De vreme ce Boturile-roșii au trecut pe aci cu copii mei, vom trece și noi, strigă Panunzio.

— Desigur ! zise Raimond. Dar, noi nu cunoaștem particularitățile acestui drum... deci trebuie să luăm seama !

— Versantul acesta acum o oră era luminat de lună, observă Francisc.

— Pe când acum, continuă Ernest e cufundat în întunerec. Luna e mascaată de creasta celuilalt versant.

— Nu importă ! zise Raimond. Stingeți lămpile. Nu trebuie să fim văzuți de Boturile-roșii, cari se găsesc poată încă în râpă. Ei sunt îmbrăcați în alb pe când noi avem haine de

culoare închisă, așa că îi vom vedea la lumina stelelor, pe când ei nu ne vor putea descoperi. Luați seama ! Eu o iau înainte !

Se lăsase deabușile și fără a lua în seamă că-și zgâria mâinile și genunchii goi, se strecură printr'o trecătoare formată la baza stâncii, între ramuri și mărăcini.

Nu făcuse nici doi metri, când simți că nu mai avea deasupra capului acel acoperiș de plante, care-l apăsau și se văzu în fața unei prăpăstii, o prăpastie adâncă ce cobora dinspre stânga spre dreapta și era fantastic luminată de palida lumină a stelelor de pe cer.

In acelaș moment. Rafael îl ajunse și el, iar Ernest și Francisc veniră îndată după dânsul.

— Iată râpa, zise Raimond. De aci au dispărut Boturile-roșii alaltăeri fără ca voi să le fi putut da de urmă.

— Da... Am sosit prea târziu ! Nu se vede nici o formă albă în prăpastie. Nu se mișcă nimic !

— N'are aface ! afirmă Raimond. Au scoborît aci, până în fundul râpei. Să ne scoborâm și noi. Dar cum au putut oare cu cei doi copii ?

— I-au legat pe spinarea lor desigur.

— Ah !

Și Raimond începu să scoboare deandăratele, cu multă precuțiune.

Nimic mai grozav de cât să fii suspendat pe peretele unei prăpastii adânci și necunoscute, abia luminată de licărirea stelelor ! Agățându-se de rădăcini, de arbuști, de asperitățile stâncoase, punând piciorul cu multă băgare de seamă în găuri, în crăpături; zgârindu-și genuchii, mâinile și bărbia, flexibil ca un șarpe, ușor ca o pasăre, Raimond scobora. Și își jura că va salva cu ori ce preț pe drăgălașul Victor și pe frumoasa și micuța Cecchina.

Colo sus, pe marginea găurii aceleia își zise în gând :

— Suntem cauza involuntară și fatală a pierderii celor doi copii. Dacă noi n'am fi fost la factorerie, desigur că masa ar fi fost servită mai de vreme și mult mai repede; familia n'ar fi rămas sculată așa de târziu, așa încât să fie nevoeie să culce pe cei mici înaintea celorlalți. Camerile comunică între ele prin deschizături fără uși, închise numai cu o perdea. Deci, când Boturile-roșii ar fi făcut gaura în tavan, ar fi fost îndată auziți de cei de alături

Da, da suntem cauza acestei nenorociri; fără voia noastră, se înțelege, dar e de datoria noastră să găsim și să salvăm pe bieții copii. Chiar de va trebui să-mi risc viața voi face imposibilul ca să izbutesc.

Mânat de aceste gânduri, Raimond, un copil pe lângă

Panunzio și fii săi, luase comanda și conducerea primejdioasei întreprinderi.

Și mergea fără a ezita, cu toate forțele corpului, ale simțurilor, ale inteligenții, ale voinții, încordate în acea scoborîre vertiginoasă.

Ajunse în fundul prăpăstiei, dar dacă s'ar fi uitat în momentul acela la genuchi, n'ar fi văzut de cât două plăgi sângerânde. Și totuș, nici nu le simția. După câteva clipe fu ajuns de ceilalți.

— Panunzio, șopti, fără multă ceremonie Raimond. Alaltăeri Boturile-roșii au dispărut în prăpastia asta ?

— Da.

— Toți ?

— Toți, nu știu. Nu-i numărasem pe cei pe cari îi văzusem colo sus departe.

— In ce parte ? In dreapta, sau în stânga ?

Panunzio examină creasta râpei, observă cele două laturi și apoi, zise repede, fără a ezita :

— In stânga.

— Bine! Eu cred că nu toți s'au reintors la misterioasa lor vizuină. Răpitorii copiilor au trecut prin fața tunelului subteran, cari i-a condus direct în fundul ravinei. Dar ceilalți, aceia cari erau colo sus, trebuiau să facă un ocol destul de lung, nu e așa ?

— Da, da. In tocmai. D-ta, băete, vorbești ca și când ai cunoaște ținutul.

— Nu-l cunosc. Dar adeseaori observația și raționamentul înlocuesc noțiunile precise. Să mergem, în tăcere, spre stânga, urmând fundul prăpăstiei. Până la răsăritul soarelui, avem timpul să descoperim vreun Bot-roșu, întârziat în drum spre refugiul lor tăinuit. Il vom urmări. Dacă va fi cu putință și necesar, îl vom captura... vă convine ideea ?

— Da! Da! Și stăpânul factoreriei nu se putu abține de a nu admira inteligența, spiritul hotărît, sângele rece și curagiul acelui cercetaș, care pe lângă el și fiii lui părea un copilaș.

Mergând prin fundul prăpăstiei luară toate precauțiunile ca să nu facă să se rostogolească pietrele și spre a face cât mai puțin zgomot. Ochii le erau dilatați, urechile ațintite în căutarea fantasmei albe reprezentată de un Bot-roșu, care ar urma acelaș drum.

Timp de un sfert de oră nu văzură nici un burnus alb.

— Iată-i !

— Da ! Doi... trei... patru ! numărară fii săi.

— Plecați-vă oroână Raimond.

Cei trei bărbați imitară pe cercetaș, care se și plecase, confundându-se cu massele stâncoase.

— Trebuie să-i aşteptăm, murmură Panunzio. Vin înaintea noastră !

Se distingeau într'adevăr patru forme albe, patru forme fantastice, care înaintau cu repeziciune.

Se ridicau, se scoborau, aci mari, aci mici, dispăreau câteva secunde, se iveau din nou după accidentările terenului. In momentul în care Rafael Panunzio îi zări, erau la o distanţă de vreo cinci sute de metri aproximativ. Şi acum, se apropiau. Făcuseră deja jumătate din drumul, care-i despărţea de cei patru bărbaţi.

— Ce facem ? întrebă Ernest.

Tatăl nu răspunse, dar privi pe Raimond şi se cutremură.

Cercetaşul făcu o strâmbătură, murmurând :

— Dacă trăgem asupra lor, ne vom pomeni în spate cu o ceată de Boturi-roşii care vor răsări de sigur de undeva.

După părerea mea, e mai bine să-i lăsăm să treacă prin faţa noastră; să stăm ascunşi şi nemişcaţi şi după ce vor trece să ne luăm după ei şi vom ajunge desigur la locul pe unde dispar în vreo grotă sau cavarnă ascunsă în coasta muntelui.

— Da ! aprobă Rafael Panunzio. Planul e bun.

— Atunci, tăcere şi nu vă mişcaţi.

Raimond, vorbind nu-şi luase ochii de la Boturile-roşii. Aceştia se opriră. Se văzură formele lor albe, aproape contopite în bătaia lunii, aci mărite, aci micşorate. Se strânseră la un loc, se amestecară, se puseră din nou în mişcare, dar de data asta nu mai înaintară ci o luară spre stânga. După vreo zece paşi, făcuţi mai mult din sărituri, se opriră brusc. Apoi dispărură. Da, dispărură, se topiră sub ochii lui Raimond şi a însoţitorilor săi. Li se păru că intraseră în munte, întocmai ca un aeroplan, care intră în ceaţă fără zgomot şi fără zguduiri !

— Ce, sunt nebun ? bâlbâi Panunzio. Nu-i mai văd.

— Nici eu ! nici eu ! exclamară Ernest şi Francisc.

— Ce naiba ! zise Raimond.

Se ridică şi zise cu un ton energic :

— Veniţi. Urmaţi-mă toţi !

— Va să zică n'a fost o părere ? Berberii nu mai sunt acolo ?

— Veniţi !... Veniţi odată !

Şi, fără nici o precauţiune, de data asta, fără a mai căuta să-şi înăbuşe paşii, Raimond Balsan se repezi în direcţia în care văzuse dispărând Boturile-roşii. Sărind din stâncă în stâncă cu sprinteneala şi siguranţa unui cerb, mergea cu repeziciune.

Ceilalți trei îl urmau ceva mai greoi, dar fără să se lase prea mult întrecuți.

Cu toate piedicile terenului, nu făcură mai mult de trei minute până la locul misterioasei dispariții.

— Aci e ! zise Raimond.

Cei patru inși se găseau deasupra unei stânci enorme, căzută din munți, care ocupa în toată lărgimea fundul râpei și forma o punte naturală pe sub care se strecura cu un murmur ușor micul torent venit din vârful împădurit al munților.

In fața lor se înălța un soi de mal acoperit de burueni, de mărăcini, de cactuși enormi, de aloeși țepoși eșind din crăpăturile stâncii. Dar pe toată suprafața perpendiculară a acelei coaste, nici o gaură vizibilă, nici o deschizătură, nici o cavernă, nici o grotă, nici o trecere...

— A ! nu ! — și Raimond nu-și mai dete osteneala să scoboare glasul, — nu cred în magie, nici albă nici neagră... Au dispărut aci în locul ăsta; deci malul trebuie să fie găurit în vreun mod oarecare...

Se întoarse la ceilalți și le zise :

— Ce Dumnezeu ! Francisc, Ernest, sunteți mai puțin emoționați de cât tatăl vostru ! Rechemați-vă tot sângele rece și amintiți-vă cele mai mici amănunte. Răspundeți-mi:

— Ce vrei să știi, întrebă Ernest.

— Aceasta : aci e locul în care ați văzut dispărând pe Berberi ?

— Da ! Da ! Și'mi amintesc că am observat în mod mecanic că se aflau pe un teren plan în momentul în care s'au oprit și apoi au dispărut.

— Și eu am observat asta ! zise Francisc fără a ezita.

— Și eu tot așa, adăogă Raimond. Tocmai din pricina asta am venit deadreptul și m'am oprit în locul ăsta; fiindcă stânca asta prezintă singura suprafață plană, care se poate vedea în jur.

— Atunci, conchise Panunzio, sunt acolo !

Și cu mâna tremurătoare arătă spre malul, în aparență nepătruns.

— Da sunt acolo ! și vom vedea !...

Raimond aprinse lampa electrică și ducându-se în marginea stâncii în dreapta, începu să umble încet în spre stânga, examinând bucățică cu bucățică malul vertical.

Raza de lumină permitea să se observe cele mai mici semne, pătrunzând până în cele mai întunecoase colțuri printre mărăcinii și cactușii pe cari Ernest și Francisc îi dădeau la o parte.

— Aci e ! șopti Raimonad. Iată !...

— Unde ? Ce lucru ? întrebară ceilalți trei.

Se plecă, proiectând lumina asupra părții de jos a malului, ridicându-se încetul cu încetul. Și lumina se ridica cu el.

— Urmați lumina !

Și această lumină urma o linie neregulată, dar foarte precisă, o crăpătură nu mai largă de o jumătate de centimetru săpată în plin mal...

Mișcată încet de Raimond, fâșia de lumină se urca, se urca tot mai sus... Apoi urmând parcursul crăpăturii, deviă brusc spre stânga, la înălțimea unui om și o luă în direcție orizontală. Un metru mai departe, forma alt unghi, scoborând în zig-zag până la baza malului.

Nu mai încăpea îndoială: aceea nu era decât o deschizătură, închisă cu un singur bloc de piatră încastrat în mal, un bloc care desigur cu mulți ani înainte sau poate chiar secole, se deslipise în urma a cine știe ce cataclism, sau poate mulțumită unei lente și răbdătoare operații omenești și dase la iveală o grotă, poate o galerie, care conducea pe cale subterană spre locul necunoscut, misterios...

După câteva clipe de înmărmurire, în timpul cărora mintea le era frământată de gândurile sugerate de existența acestei misterioase uși, cei patru inși simțiră voința violentă de a acționa fără întârziere și Raimond fu cel dintâi, care spuse :

— Trebuie să deschidem.

— Da ! adăogă Ernest, trebuie să scoatem blocul ăsta, sau să-l împingem, să-l întoarcem chiar...

— Și să intrăm ! strigă Francisc.

Dar, deși tot atât de nerăbdător ca și ei, Raimond, mai puțin emoționat, nu zise nimic.

Privea stânca, pipăind-o și luminând adâncimea crăpăturii. Și după o lungă clipă de tăcere, Raimond, zise :

— Drept vorbind, nu înțeleg cum s'ar putea deschide. Poate că o trag înăuntru. Poate că o împing în afară. Dar e o greutate enormă de deplasat. Trebuie să aibă în interior vre-un truc ingenios.

— Să încercăm s'o împingem.

Toți trei se proptiră și împinseră împreună cu toată puterea, dar stânca nu se clinti.

Era vădit că stânca nu putea fi mișcată.

— Avem dinamită, își aminti Francisc. Ne putem întoarce mâine și arunca blocul în aer.

— Dacă nu găsim altceva, vom face și asta. Dar explozia va atrage pe Boturile-roșii. Desigur că nu e asta singura lor ieșire. Ne vor prinde într'un cerc de gloanțe și ne vor măcelări la sigur în mai puțin de trei minute.

— Dar atunci, ce e de făcut ? gemu Rafael.

— Să continuăm să mergem până în fundul prăpăstiei.

Nu putem face nimic împotriva acestei uși de piatră masivă. Nici chiar cu pârghii n'am putea-o mișca.

— Și totuși, Berberii au mișcat-o, declară Francisc.

— Da ! Dar ce vă dovedește că ei au mișcat-o ? Cred mai curând că se deschide și se închide dinăuntru. Trebuie să aibă vreun semnal, pe care noi nu-l putem cunoaște. Și la acel semnal, cineva dindărătul ușii o deschide.

— Pe dealtă parte, chiar dacă am reuși s'o deschidem ne vom găsi probabil în vreun coridor subteran și ne vom pomeni în mijlocul Boturilor-roșii, desigur mult mai numeroși decât noi.

— Haidem, oftă tatăl. Să continuăm să căutăm.

Dar Raimond nu se mișca. Se gândea cu capul plecat. Ceilalți respectară acea tăcere și așteptară ca cercetașul să le vorbească. Apoi îl văzură zâmbind ca un om căruia i-a venit o idee fericită. Dar nu spune nimic și porni cu pași repezi.

— Ah ! zise Francisc, încet, dacă am putea întâlni unul sau doi, singuri, i-am prinde și i-am duce la factorerie, unde desigur că i-am face să vorbească.

— Nu cred, fiule, răspunse grav tatăl. Acești mizerabili sunt fanatici. S'ar lăsa mai bine să fie uciși, sau chiar torturați de cât să desvăluie taina ascunzătorii lor.

Tăcu, oftă. Și reluă iarăș cu un accent de adâncă durere:

— Și totuși trebuie să-i găsesc, să salvez pe bieții mei copii. Ah dacă...

— Acré ! șopti Raimond. Plecați-vă !

Se găseau toți în acel moment îndărătul unui enorm tufiș de aloeși pe care tocmai voiau să-l ocolească.

Imobilizați brusc, se plecară și văzură o formă albă precizându-se în fundul prăpastiei.

— A ! șopti tatăl ! Pe ăsta trebuie să-l prindem.

— La ce bun, zise Francisc descurajat, de vreme ce ești sigur că nu va vorbi ?

— Nu e nevoie să-l prindem, interveni Raimond. Trebuie să-l spionăm.

Se îndreaptă spre ușa pe care o cunoaștem. Rămâneți aci ! Eu îi voi lua-o înainte. Mă voi ascunde lângă blocul de piată. Voi vedea, sau auzi semnalul prin care dă de veste să i se deschidă... Poate că voi vedea chiar interiorul. Și dacă, după cum e probabil nu e decât un singur paznic, care are însărcinarea de a deschide ușa, atunci ne-am putea duce la rândul nostru, l-am ucide fără zgomot și am merge înainte. Voi urmăriți-l cu prudență.

Și fără a mai aștepta să-l aprobe sau să-l oprească de la acel proect riscat, Raimond se strecură printre stânci și mă-

răcini îndreptându-se spre vasta suprafață plană de unde veniseră.

Berberul, mergând repede și cu o vădită siguranță, trecu la douăzeci de pași mai sus de aloesul îndărătul căruia stau îngenuchiați cei trei coloni. Se duceau direct spre punctul prin care dispăruseră cu puțin mai 'nainte semenii săi.

Cât despre Raimond, când ajunse la stâncă și privi în direcția de unde venea Berberul, socoti că acesta mai avea cinci sau șase minute până să ajungă.

— Bun, își zise el ! am timp să-mi caut un ascunziș potrivit. Trebuie să mă ascund bine și în acelaș timp să fiu destul de aproape de ușe ca să pot auzi și vedea... Din fericire noaptea e luminoasă! Ah ! iată !

Pe când reflecta, se uită în jur și văzu deasupra ușii un tufiș care înainta mult în afară.

— Are rădăcini solide ! murmură Raimond, voi putea să mă cațăr și să mă ascund într'însul. Așa voi fi la doi metri de deschizătură. Voi auzi tot și voi vedea tot ! Ah ! la dracu !... Nu voi vedea tot, nu voi vedea decât capul arabului, iar nu ușa și interiorul... N'am ce face cu tufișul ăsta. Trebuie să caut altceva.

Târându-se pe burtă și pe genuchi se agăță de malul care mărginea suprafața plană, în partea opusă aceleia de unde venea Berberul.

In modul ăsta Berberul nu-l putea zări, iar el n'avea de cât să se târască puțin rezimându-se în mâini ca să poată ajunge cu ochii la nivelul pietrei. Un minut după aceea berberul sărea din piatră în piatră. Firește, nu văzu cele două mâini albe, cari erau singurul punct de razim ale cercetașului suspendat deasupra torentului și înainta cu pas liniștit spre ușa de granit.

Raimond, auzindu-l că se oprește se ridică în așa mod în cât ochii să-i fie la înălțimea pietrei și văzu că berberul ducând mâinile la gură se aplecă spre crăpătura ce despărțea blocul de restul muntelui. Auzi un murmur, un murmur din care nu înțelese nimic. Și văzu deodată ușa retrăgându-se, înfundându-se în interiorul muntelui, producând un zgomot ușor. Berberul dispăru în gaura întunecoasă. Și imediat după aceea, ușa fu împinsă înainte, se încastră și rămase nemișcată.

— Nu e nimic de făcut ! își spuse Raimond. Să rostim în fața crăpăturii o frază din limba lor... e ceva imposibil. Să nu ne mai gândim. Am o idee mai bună.

Trăgându-se înapoi, se ridică în picioare. Inc'odată, — fără speranță, dar spre a avea conștiința împăcată, examină misterioasa poartă. Ascultă în dreptul crăpăturii, dar nu

auzi nici un zgomot. Voi să se întoarcă și auzi îndărătul lui două voci, care șopteau.

— Ei bine ?

Erau cei doi fii ai lui Panunzio. Apoi veni și acesta. Toți trei urmăriseră pe Berber cât mai deaproape. Dar, nu văzuseră nimic. Raimond le povesti scena exact și zise :

— N'am auzit nici măcar o silabă din scurta frază pe care a rostit-o Berberul.

Rafael Panunzio oftă și două lacrimi îi curseră din ochi.

— Se mergem ! ordonă cercetașul.

De data asta, nu mai văzură nici un Berber în cale; și totuș nu văzuseră de cât cinci, când știau bine că fuseseră sute sus pe platou, în fața factoreriei.

Ajunseră la capătul văii. Și cei patru oameni, stând pe o stâncă cuprindeau cu privirea întreaga vale până departe unde începeau nisipurile Saharei. Dar nu se zărea nici un Berber.

— E ciudat ! observă Raimond.

— Să ne urcăm iar pe platou ! zise Panunzio, care tremura de durere.

Urcușul nu fu greu. O potecă se cățăra pe coasta muntelui. Pe poteca aceea, în fiecare dimineață colonul împreună cu fii săi duceau vitele la păscut în vale și le aduceau înapoi în fiecare seară. Cei patru inși se așteptau ca reîntorcându-se pe platou să vadă pe berberi ocupați încă cu vânătoarea de fluturi. Și erau hotărîți să intre în luptă cu ei, să ucidă câțiva și să captureze pe alții pe cari să-i ducă la factorerie.

Erau atât de exasperați încât ar fi fost în stare să facă orice. Dar se întâmplă singurul lucru la care nici nu se așteptau : cele două platouri, cel de la sudul muchii de stânci și cel din partea de nord, care avea extremitatea ocupată de factorerie, erau absolut pustii...

Pe întinderea netedă nu se zărea nici umbră de Berber.

Cei patru inși se priviră încremeniți, strângând între degete armele devenite nefolositoare.

— Dar, pe unde au trecut ? Întrebă Raimond după o clipă de tăcere.

— Să intrăm în casă ! hotărî Rafael Panunzio cu o liniște glacială, mai grozavă de cât un acces de furie.

Cu pași repezi se îndreptă spre factorerie.

Cu patul revolverului bătu în poartă și strigă :

— Gianni ! deschide ! Suntem noi ! Nu e nici un berber pe platou.

Cu un zgomot prelung de fiare ce se desfac, poarta greoaie se deschise. Cei patru intrară în curte.

— Inchide ! ordonă tatăl.

Și intră în bucătărie.

Sărmana mamă ședea pe un scaun, cu mâinile pe genuchi, nemișcată, cu ochii căscați și cu o privire în care se citea o nespusă durere.

Văzând pe soțul său intrând singur, buzele livide ale nenorocitei se agitară și rosti cu o voce, care era mai mult ca suflarea unui muribund :

— Rafael... ce-ai văzut ?

— Nimic ! Nimic de folos ! oh ! ce nenorocire !...

Și doborît de durere, colosul căzu în genuchi, își ascunse capul în poala soției și rămase așa, plângând cu disperare, cu trupul zguduit de suspine... Iar mama, țeapănă, cu mâinile contractate pe umerii soțului său, lăsă să-i cadă șiroaiele de lacrimi ce i se scurgeau din ochii măriți de groază.

CAPITOLUL IV

Ideea celor trei cercetași

Afară, Raimond Balsan reținuse pe Ernest și Francesco.

— Rămâneți ! Trebue să discutăm.

Eu nu renunț ! E în toate astea ceva misterios, pe care trebuie să-l lămurim. Sute de oameni îmbrăcați în alb nu pier așa în noapte, ca niște fantome.

Veniți !

Și îi trase spre un grup format lângă aeroplan de Giovani Panunzio, Marius și Jan Bart.

— Prieteni, le spuse el, să ne urcăm pe acoperiș. Acolo vom fi în cel mai înalt punct al factoreriei și vom putea examina situația sub toate aspectele, fără a pierde din vedere platourile, celălalt mal al prăpăstiei și muntele.

— Raimond, întrerupse Jan Bart, înainte de a ne urca colo sus, o întrebare.

— Vorbește.

— N'ați văzut nici un berber ?

— Nu.

— Nici cel puțin nu i-ați văzut dipărând în vreun punct al prăpastiei, cum i-a văzut Panunzio ziua trecută ?

— Nu.

— Nu.

— Pe de altă parte noi, din înălțimea acestor ziduri i-am văzut părăsind platoul și scoborînd în vale, aproape imediat după plecarea voastră ca și când un semnal misterios i-ar fi vestit că răpirea copiilor fusese înfăptuită.

— Unde au dispărut ? întrebă Raimond.

— Nu știu.

— Dar, în ce mod ?

— In modul cel mai natural ! Părăsind platoul și scobo rînd pe poteca ce duce în valea pășunelor. Din înălțimea zi durilor se descopăr platourile de o parte și de alta prăpastia și cercul munților la nord, dar marginea propriu zisă a pla toului din spre vest împiedecă vederea văii.

— Exact ! afirmă Raimond. Dar atunci, trebuia să eșiți să-i urmăriți.

— Imposibil. Aveam însărcinarea precisă de a vegea a supra mamei, a factoreriei și a aeroplanului.

— Și apoi, adăogă Marius, nu știam dacă acea retrage re bruscă a Boturilor roșii nu era o cursă spre a ne atrage afară din incinta sacră.

Ei erau sute și noi numai trei.

— Bine — dar la ce voiai să ajungi cu întrebările tale ?

— Să ne urcăm pe acoperiș și vă voi spune, răspunse li gurul. Cunosc perfect geografia Africei de Sud. I-am studiat foarte de aproape configurația fizică atât după hărți mo derne, cât și după hărți din antichitate.

Și mai adineaori, gândindu-mă la anumite forme date de exploatori antici munților Ahoggar-ului și ai Azgar-ului forme bizare, care par imaginare, dar care ar putea fi reale, mi-a venit o idee. Și această idee, dacă e justă ne va pune pe calea unei explicații extrem de simple a unor lucruri ce par inexplicabile.

Am vorbit despre asta cu Marius, care mulțumită ima ginației sale meridionale își făcuse încetul cu încetul aceeași idee pe care mi-o sugerase mie cunoștințele mele geografice.

Și Gianni Panunzio întrebat de noi doi ne-a spus că se prea poate ca ideea noastră să fie plauzibilă.

— E adevărat zise Gianni.

— Ciudat! observă Raimond. Am și eu o idee. Mi-a ve nit colo pe când eram în râpă, privind munții și am presim țirea că se acordă cu a voastră.

— Să ne urcăm sus! repetă Jan Bart.

Și luând înaintea celorlalți, străbătu bucătăria și se re pezi pe scări, urmat de Raimond, de Ernest și de Francisc. Marius și Gianni urmau mai liniștiți Și trecând pe lângă părinții prostrați în durerea lor, Gianni le zise cu glas în care vibra încrederea.

— Tată! mamă! nu disperați încă... Totul nu e încă pier dut. Cei trei cercetași au în gând ceva, care ar explica totul și ne-ar permite chiar să regăsim pe micuți.

Mama tresări, tatăl ridică din umeri. Nici unul nu răs punse. Și Gianni se duse și el la ceilalți, cari se urcaseră pe acoperiș.

Cei șase tineri se întinseră cu burta pe pământ pe cele două laturi ale acoperișului aproape plan astfel încât, în-

orcând abia capul, putea vedea toată circonferența orizonului; unii spre sud, ceilalți spre nord; cei trei cercetași de-o parte, ceilalți trei tineri de partea cealaltă... .

— Vorbește, tu, întâi, Raimond, începu Jan Bart. Care e deea ta ?

— Ideea mea mă silește să precizez mai întâi câteva întrebări.

— Vorbește, zise Ernest.

— Alaltăeri, toți berberii dispărură în același punct, în prăpastie ?

— Da. Cel puțin toți acei pe care îi vedeam.

— Câți ?

— Vreo treizeci, întrerupse Gianni. Nu mi-au făcut impresia să fi fost mai mulți.

— Să precizăm : cei dispăruți în prăpastie ?

— Da, aceia !

— Dar, pe platou erau mai mulți?

— Oh ! da !

— Atunci, unde s'au dus ceilalți ?

Nimeni nu răspunse.

— Bine ! Iată acum, ideea mea... Dar mai întâi, încă ceva... In afară de perioadele sacre, care durează o săptămână la fiecare cinci ani, se mai văd Boturi-roșii?

— Nici odată! afirmă Ernest.

— Ați auzit zicându-se vreo dată că au fost întâlniți, în câmpie, sau în munți, arabi, tuaregi sau berberi, bănuiți că fac parte din tribul Boturilor-roșii?

— Nici odată! și asta face pe toți cari nu i-au văzut ca noi în nopțile sacre să creadă că Boturile-roșii nu sunt altceva decât o simplă legendă.

— Foarte bine! Boturile-roșii apar, dispar și nu se mai văd timp de cinci ani. Și nu'și manifestează existența de cât în nopțile din săptămâna lunii de sânge, numai pentru a vâna fluturi de noapte și a răpi victime de rassă străină.

— Intocmai! confirmă Francisc.

— Ei bine, am terminat cu întrebările și iată ideia mea:

— Mai întâi Boturile-roșii au în munți într'un loc inaccesibil, un domeniu în care trăesc, fără a se amesteca timp de cinci ani, cu restul oamenilor.

Al doilea : pentru a ajunge la acest domeniu, au subterane, dintre care unele în prăpastie, altele în vale, care fac înconjurul acelui cerc de munți, dela nord... Aceste subterane au intrările foarte ingenios mascate de vegetație, sau ceeace se prea poate, de stânci mobile care când sunt repuse la locul lor nu lasă să se vadă nici un orificiu.

Al treilea : aceste subterane nu conduc numai la grote interne, dar chiar la văi interne, la câmpii, pășuni și poate

chiar la grădini, căci dacă Boturile-roșii ar locui numai în grote, fie ele imense, săpate de natură în munți, n'ar putea trăi fără a ești afară spre a-și căuta hrana...

In rezumat: nevăzute de aci, din prăpastie, din vale, din câmpia marocană, domeniile Boturilor-roșii trebuie să fie vizibile din înălțimea acelor munți de colo... care trebuie să le domine, înconjurându-le.

— Dar acești munți, zise Ernest, sunt inaccesibili.

— Dar, aeroplanul nostru ? răspunse trumfător, Raimond.

— Raimond — urlă Marius, nebun de entusiasm. Lasă-mă să te îmbrățișez!... E ideea lui Jan Bart! E ideea mea ! Eu îmi ziceam în fantezia mea: dac'ar fi așa totul s'ar explica. Dar nu e cu putință. Munții ăștia sunt un șir de piscuri inaccesibili și de prăpăstii, atâta tot !

— Tocmai... zise Jan Bart cu glasul lui liniștit. Observațiile cumpănite ale lui Raimond, imaginația lui Marius și cunoștințele mele personale geografice se întâlnesc spre a confirma aceeași idee. Și nu încape îndoială asupra celor ce vom face.

— Nu ! nici o îndoială, la naiba ! strigă Marius.

— Cred și eu! adăogă Raimond.

Să plecăm cu *Aeroc-ul.*

— Când ?

— Imediat !

In timpul acestui scurt dialog care le deschidea perspective neașteptate în privința regăsirii lui Victor și a Cechino, atacând pe Boturile-roșii prin surprindere în refugiul neviolat până atunci, cei trei fii ai colonului nu deschiseseră gura.

Erau prea mișcați și prea uimiți ca să mai spuie ceva. Urmară tremurând de emoție pe cei trei băeți, cari scoborâseră în fugă scara. Și ajunși jos, văzură pe Raimond Balsan bătând pe umeri pe tatăl lor.

Rafael Panunzio, ridică cu greutate capul.

— Domnule! zise solemn Raimond. Ne ducem să căutăm pe Victor și pe Cecchina. Cu cât vom fi mai mulți cu atât mai mare va fi șansa noastră de a izbuti.

Scoțând din aeroplan lada cu provizii și uneltele, putem îmbarca pe doi din fiii dv. Aleg pe Ernest și pe Francisc, cari sunt mai mari. Gianni va rămâne cu dv. și vă va explica. N'avem nici o clipă de pierdut. Trebuie să fim în domeniul Boturilor-roșii înainte de răsăritul soarelui. Mai am benzină suficientă spre a zbura câteva ore. Și poate că nu ne vor trebui să zburăm mai mult de două zeci de minute în totul.

Și fără a avea aerul că observă încremenirea celor doi bătrâni, cari păreau că nu cred în realitatea celor ce au-

zeau, Raimond se repezi afară. Camarazii săi, apoi ceilalți trei tineri și colonul cu soția sa îi urmară în fugă.

Raimond puse pe Rafael să ție farul *Aeroc-ului* ca să lumineze. Lada fu scoasă din nacelă; de asemenea fură scoase toate uneltele și instrumentele nefolositoare.

— Inarmați-vă! ordonă Raimond lui Ernest și lui Francisc. Carabine, revolvere, cuțite de vânătoare. Repede! Plecăm?

Jan Bart și Marius erau deja la locurile lor. Raimond se așeză la volan, după ce fixase la loc farul și îl stinsese. Indărătul scaunului lui Jan Bart, în locul lăzii puseseră o scândură pe care se așezaseră cei doi tineri.

— Atenție! plecăm! vesti Raimond.

Lansă elicea și motorul se puse în mișcare. Aerocul porni prin fața tatălui și a mamei înmărmuriți și a lui Gianni, consternat că nu lua și el parte la aventură.

Străbătu o treime din curte, se ridică în aer, trecu pe deasupra zidului, descrise un cerc deasupra platoului, trecu iarăș deasupra factoreriei și zbură cu repeziciune spre munți. Inainte de a porni, Raimond se uitase la ceas. Erau orele 2 și 12 minute de dimineață.

CAPITOLUL V

CA PE TIMPUL LUI MOLOCH

Se poate ușor ghici emoția profundă, care făcea să bată inima lui Ernest și a lui Francesco Panunzio. Pentru prima oară în viața lor se urcau într'un aeroplon. Și încă în ce împrejurări!...

Nu numai că se duceau să găsească explicația teribilului mister lângă care trăiau din copilărie, dar mergeau să încerce salvarea „micuților" a frățiorului lor Victor și a surisoarei lor Cecchina, atât de iubiți, mai ales fiindcă erau cu atât mai mici de cât ei.

Cei trei cercetași erau calmi. Incepură să aibă acea rezistență de spirit, a inimii și a trupului, pe care o dau primejdiile continue, emoțiile mereu reînoite și peripețiile dramatice ale călătoriilor aventuroase.

Raimond Balsan conducea *Aeroc-ul* cu măestrie; Marius, cu mâna dreaptă, unica validă, manevra cu liniște, ori de câte ori era nevoie, pompa de ulei, iar Jan Bart, ne fiind nevoit să se ocupe de direcție cu ajutorul busolei, privea cerul înstelat și făcea constatări astronomice.

Muntele pe deasupra căruia voiau să zboare spre a vedea ce ascundea, era extrem de înalt.

Dincolo de faimoasa prăpastie, era un alt precipitiu foarte îngust, o crăpătură lungă și sinuoasă care mergea de la sud-vest la nord-est. Apoi, muntele se înălța aproape per-

pendicular, fiind format din stânci netede, negre, fără nici o vegetație. In noapte, părea un zid ce ajungea până la stele.

Și Raimond descria, înălțându-se, spirale, întocmai ca un aviator, care vrea să bată un record de altitudine.

Briza nocturnă, care venea din spre Sahara și din valea aceea atât de largă, pătrundea în prăpastie, trecea printr'o crăpătură în precipitiu, provocând în atmosferă vârtejuri, care împiedicau zborul, făcându-l foarte primejdios.

Cei trei tineri, obișnuiți cu așa ceva nu se sinchisiră.

Dar, cei doi fii ai lui Panunzio erau îngrijați. Se țineau amândoi cu câteo mână de balustrada nacelei. Se clătinau pe banchetă, întocmai ca și când s'ar fi găsit într'o căruță care mergea pe un drum prost.

Ba chiar într'un moment, în care aeroplonul se plecă brusc, lăsară să le scape un mic strigăt.

Și totuși erau niște tineri robuști și curagioși. Dar, primul lor contact cu aeroplanul nu era liniștitor și instinctul de conservare se revolta atingând acel punct în care teama pune stăpânire pe inima oricărui om, fie el cel mai temerar dintre eroi.

Jean Bart auzi cele două mici strigăte.

Ținându-se cu mâna de spătarul scaunului său, el întoarse capul și zise:

— Nu vă speriați, prieteni. Vârtejurile ne zguduie ce e drept dar *Aeroc*-ul e un aparat minunat; e prevăzut cu un excelent stabilizator automat. Și Raimond își cunoaște aeroplanul, cum îi cunoaște calul un bun călăreț. A! dacă ați fi fost deasupra lacului Caid, cum am fost, noi, ați fi văzut ceva și mai și.

Acolo știu că dansam! Pe Cristof Columb, am crezut chiar că n'o să mai scăpăm cu viață.

— Înțelegi, se scuză Ernest. E prima oară când zburăm cu aeroplanul.

— Pare că se prăbușește la fiecare moment! adăogă Francisc. Și se stăpâniră cam rușinați că lăsaseră să se vadă că le era teamă, tocmai ei, niște tineri trecuți de douăzeci de ani, pe când copiii aceia de cincisprezece și de doisprezece ani păreau atât de liniștiți.

Și își ziceau, privind pe Jan Bart, întors la postul lui, pe Marius și pe Raimond, ocupați cu conducerea!

— Da, niște copii, dar cari fac cât mulți adulți.

Dar nu avură timp să se gândească prea mult.

— Aeroplanul zbura în linie dreaptă, fără zguduiri urmând o diagonală ascendentă și Raimond le strigă.

— Iată-ne destul de sus! Acum vom trece cu repeziciune fulgerătoare deasupra crestei muntelui.

Luna se vedea jos de tot la orizont, dar era încă vizibilă de la înălțimea la care se aflau. Stelele însă păreau că pălesc.

— Atenție ! reluă Balsan. Ia ochianul de noapte, Jan Bart și observă. Eu trebuie să mă ocup de volan. Marius supraveghiază motorul. Voi zbura în linie dreaptă în direcția unii.

Apoi, după o mică pauză, reluă :

— Jan Bart, ce vezi ?

Ernest și Francisc aplecați fiecare deoparte și de alta a nacelei, priveau cu înfrigurare în jos. Jan Bart, cu ochianul său de noapte, distingea amănunte acolo, unde cei doi frați nu vedeau de cât alternative confuze de întunerec și palide umini.

Și Jan Bart, spunea cu glas liniștit și aproape voios:

— Nu ne-am înșelat, Raimond. Dedesubtul nostru e un circ imens înconjurat de roce înalte și aproape drepte. Câmpii, arbori... cascade de apă spumegândă. Circul e oval de la nord-este la sud vest în aceeași direcție în care e orientat lanțul marelui Atlantic. Il vom traversa în lărgimea lui... tocmai prin centru. Dar această lărgime de și mai mică de cât lungimea are vreo câțiva chilometri.

Și findcă se oprise brusc, Marius îl întrebă.

— Aterizăm imediat ?

— Nu, declară Raimond. Vreau să parcurg toată lărgimea. Și când voi vedea în fața mea creasta munților, cari formează circul voi vira spre stânga și vom face înconjurul ovalului. Cât pentru aterizare...

— Pst ! făcu Jan Bart. Ascultați ! Cei cinci tineri ascultară. Și în puterea nopții, un zgomot surd, îndepărtat domina ușorul zbârnâit al motorului și al elicei.

Acel zgomot părea uneori acela al unei mari cascade, alteori al unei cataracte... Și își mărea intensitatea, mereu, părând că iese din adâncimi tăinuite.

Și, deodată cei cinci aviatori, scoaseră un strigăt: părea că aeroplanul atârna într'o parte, atras de o putere irezistibilă spre stânga.

Dar, Raimond nu-și pierdu capul. Manevră pârghia de direcție și în acelaș timp pe aceea de adâncime cu o îndemânare uimitoare și Aeroc-ul făcu un salt, întorcându-se puțin spre dreapta. Apoi se avântă în linie dreaptă. Și atunci cei cinci aviatori constatară că zgomotul cascadei își micșora din ce în ce intensitatea.

— Pe toți dracii ! bombăni Marius, ce-o mai fi și asta ?

— Ce e, Jan Bart ? întrebă Raimond. Cu ochianul la ochi. Jan Bart scrută terenul. Nu răspunse îndată, dar după o clipă zise :

— Nu văd nimic. Intr'un punct al circului, un punct care 'mi pare situat spre mijloc, se zărește un strat gros de ceață prin care nu pot vedea. In tot cazul, desigur că e o ca-

taractă care produce zgomotul ăsta, ce se aude din ce în ce mai slab, de oarece ne depărtăm de centru.

— Eu cred, zise Marius, că în fundul cataractei sunt vârtejuri și aerul deplasat de aceste vârtejuri produce acele zguduiri care erau să ne răstoarne mai adineaori.

— Așa trebuie să fie ! zise Raimond.

— Vom vedea când se va face ziuă, conchise Jan Bart. Soarele va risipi seața.

— Apropos de zi observă Marius — ai vre-o idee, Raimond, despre ceea ce vom face ?

— Da.

— Eu propun să facem înconjurul circului și să găsim un platou mai ridicat pe care să putem ateriza. După toate probabilitățile, nu putem fi văzuți de jos de Boturile roșii, pe cari noi îi presupunem singurii locuitori ai acestor ținuturi. Și cu ochianul nostru vom putea să-i observăm în voie. Aceste observațiuni ne vor procura elementele necesare care ne vor inspira ceeace trebue să facem pentru salvarea lui Victor și a Cecchinei. Ernest Panuzio !

— Ce e ! întrebă tânărul.

— Ești sigur că tocmai mâine seară va avea loc sângeroasele jertfe ?

— Dacă sunt sau nu sângeroase nu sunt sigur, căci toți acei cari vorbesc de ele, n'au fost niciodată martori oculari.

Dar, în ce privește data, sunt foarte sigur. Berberul, care a fost salvat de tata a vorbit foarte precis. El a spus : „Ultima noapte a săptămânii sacre sunt jertfiți trei băieți, sau șase bărbați și femei de rassă străină ; și această ultimă noapte e a douăzeci și cincea a lunii, care apare pe cer, la apus, sub forma unui cerc, care devine repede de culoarea sângelui.

Și vă puteți închipui că am făcut o mulțime de calcule cu ajutorul unui almanac astronomic. Nu încape nici o eroare. De altminteri, iată proba: noaptea asta e a șesea de la dispariția Boturilor roșii. Cea de mâine va fi dezi aceea a jertfei.

— E incontestabil, aprobă Raimond. Foarte bine ! vom avea deci o zi ca să observăm circul și pe berberi și ca să pregătim intervenția noastră..

Jan Bart, privești mereu ?

— Da, dar nu văd nimic nou.

— Iată-ne lângă munte, zise Marius.

— Incep înconjurul ! zise Raimond. Și plecându-se puțin pe aripa dreaptă, Aeroc-ul viră descriind un sfert de cerc.

Cu o viteză de 150 chilometri pe oră, aeroplanul întrebuință exact douăzeci și cinci de minute spre a înconjura circul oval întorcându-se în punctul de unde virase, punct

pe care Marius îl recunoscu, căci observase în timpul virajului o stâncă ascuțită și dințată ca un ferăstrău.

Deci, circul avea aproximativ șaptezeci de chilometri în circonferință.

Pe când Aeroc-ul efectua acel înconjur, Jan Bart observase într'un punct al crestei, o platformă stâncoasă destul de lungă și de largă, pe care aeroplanul ar fi putut ateriza fără primejdie.

— Bun ! zise Raimond, aplecându-se, puțin ca să vadă. Vom ateriza aci !

Și după ce termină virajul, dirijă aeroplanul într'acolo. Luând-o în sensul lungimii, ateriză fără nici un incident. Când roțile încetară de a se mai învârti, extremitatea platformei era încă la douăzeci de metri. Totul mergea bine. Debarcară. Impinseră aeroplanul în spre un fel de bastion, care era de partea opusă centrului circului și îl legară cu frânghii de asperitățile stâncii.

— Așa ! zise Raimond, când terminară. Astfel *Aeroc-ul* va rămâne invizibil și în acelaș timp la adăpost de vânturi. Și ne va fi foarte ușor să-l deslegăm și să-l facem să-și ia zborul într'o clipă. Deci, pentru un moment, totul merge bine. Acum nu mai avem altceva de făcut de cât să așteptăm să se facă ziuă.

Jan Bart consultă cronometrul.

— Nu mai e mult până la ziuă. Acum sunt ceasurile 2 și 47. In anotimpul acesta soarele răsare, prin locurile astea puțin timp după ora trei.

— Iată zorile ! zise Marius, arătând cu mâna spre sud-est.

Intr'adevăr la orizontul îndepărtat se ivea o lumină trandafirie.

Apoi, absența crepusculului atât dimineața cât și seara, fiind unul din fenomenele speciale în apropierea tropicelor, acea lumină roșiatică se întinse cuprinzând jumătate din bolta cerească. Apoi se păru că un arc ascuns în dosul pământului ar fi asvârlit o lungă săgeată de aur, care ajunse până la zenit, apoi alte două, apoi un semicerc de raze și însfârșit globul minunat al soarelui... Se făcuse ziuă.

In grabă, înainte de a pleca, Gianni asvârlise în naccla un sac, în care pusese, la întâmplare de ale mâncărei.

Ernest, căruia emoțiile nocturne îi treziseră pofta de mâncare, se gândi la sac și îl scoase.

Toți se așezară în semicerc, într'o mică depresiune de unde puteau vedea totul, fără a fi zăriți, și deschiseră sacul. Erau în el pâine, friptură rece, banane, smochine și o sticlă de cafea.

Cu toate că mâncaseră atât de bine seara, le era la toți

foame și mâncară în tăcere. Ernest răsuci repede cinci țigări. Le aprinse cu un amnar pe care îl avea la el și le împărți fiecăruia.

Terminându-și țigara, Raimond zise:

— Și acum trebuie să căutăm să nu pierdem nimic din cele ce se vor petrece în circ. Jan Bart ia-ți ochianul și observă. Ne vei spune ce vezi. Iar noi vom privi cu ochii liberi în jurul nostru, observând cele mai mici amănunte.

— Să ne întindem pe burtă, cu bărbia pe marginea platformei, propuse Marius.

— Ai dreptate ziseră ceilalți.

Vom vedea mai bine și vom fi mai ascunși.

Dar, Jan Bart nu așteptase sfatul lui Marius. Ținând ochianul cu dreapta, rezemat puțin într'o rână ca să nu apese pe brațul stâng, el cerceta în jur.

Iar ceilalți patru, câte doi de fiecare parte, lângă dânsul, priveau cu toată forța lor vizuală.

Încetul cu încetul se făcu ziuă. Se distingeau din ce în ce mai clar amănuntele muntelui, care se vedea și mai accidentat în interior de cât în exterior. Fără că subterane ar fi fost imposibil ca cineva să iasă, dacă ar fi intrat în acel circ atât de straniu.

— Suntem la cel puțin o mie metri înălțime, observă Ernest.

— Și mai mult încă, exclamă Marius. Inainte de a scoborî din aeroplan am consultat barometrul. Suntem la 1270 metri deasupra nivelului mării.

— Da nu la mai mult de patru sute de metri de la suprafața solului acestui circ, răspunse Raimond.

— Aproximativ, adăogă Jan Bart.

— Aha ! exclamă, Marius, priviți ceața din centrul circului.

A început să se risipească.

— Da, aerul se încălzește și o face să se împrăștie.

— Atenție ! Jan Bart.

— Tocmai într'acolo mă uit și eu ! Și timp de vreo zece minute nu mai ziseră nimic.

Și spectacolul, care, văzut cu ochiul liber era straniu și feeric, deveni fantastic când îl văzură toți prin Jan Bart, care'l privea prin ochian.

Deodată ceața se împrăștiă și apăru o cataractă formidabilă care părea să fi avut o lărgime de un chilometru și o sută metri înălțime. Această cataractă marca mijlocul circului; spre sud-vest solul era un plan ridicat asemenea unei trepte deasupra părței de nord-est.

Tinerii se găseau în fundul acestei părți din spre nord-est, exact în fața cataractei pe care o vedeau în toată lărgimea.

Cataracta era compusă din șapte râuri, care căzând la început în cascade, își continuau apoi cursul liniștit prin câmpie.

În punctul în care se întâlneau, formau un vast lac, care la rândul lui, într'un singur bloc cădea peste o treaptă într'un bazin natural. Și aci era ceva fantastic.

Apa căzută în acel bazin nu se scurgea apoi în câmpie sub forma unui râu ci rămânea în bazin !

— E uluitor ! exclamă Raimond.

Unde se duce toată apa asta ?

Și atunci Jan Bart vorbi.

— Ascultați-mă, fără a mă întrerupe, zise el, celorlalți tineri, cari îi sorbeau cuvintele cu aviditate :

La baza cataractei, bazinul natural în care cad apele, formează un vârtej tumultos. Apele se învârtesc acolo cu o repeziciune vertiginoasă. Această mișcare de rotație e desigur cauzată de orientarea cataractei față de bazin. Apele cad în bazin dintr'o parte, așa că se învârtesc. In fundul bazinului, la mijloc, trebue să fie o gaură, un puț natural în care apele se prăvălesc spre a se pierde apoi în interiorul pământului, de unde reies desigur pe flancurile exterioare ale muntelui sub forma a mii de izvoare.

Și apa care cade din cataractă se învârtește înaintând spre acest centru aspirator, formând vârtejuri și remouri formidabile.

Acest bazin e un adevărat abis.

Dar asta e în josul apei. Așteptați. Mă uit acum deasupra cataractei, în susul apei, la lacul format de cele șapte râuri. Oh ! oh ! așteptați. Se făcu o tăcere în timpul căreia cei patru tineri așteptau cu inimile bătând.

Și cu o voce, a cărei tremurătură fu percepută de toți, Jan Bart reluă.

— In mijlocul lacului e o stâncă.

O stâncă enormă găurită la mijloc în forma unei punți. Formează un cerc izolat în mijlocul lacului.

Așteptați ! Pe stâncă e ceva... Văd! văd! E o statue neagră, monstruoasă, cu un chip oribil, roșu. Stă par'că jos pe picioarele îndoite. Are mai multe brațe... Mi-a aduc aminte! da ! da ! am mai văzut statui asemănătoare desenate în istoria popoarelor antice. E statuia lui Moloch. Moloch-ul Cartaginezilor. Moloch-ul care înghite copiii.

Cartaginezii aduceau zeului Moloch jertfe omenești.

Era o statuă goală pe dinăuntru, în care aprindeau focul. Și în acest foc, prin gura deschisă a monstrului de bronz asvârleau copiii vii.

Acești berberi au păstrat, după atâtea secole idolatria feroce, a cartaginezilor. Dar nu aruncă în foc pe victimele

jertfite zeului lor, căci statua n'are nici un orificiu. Dar atunci

O Doamne ! Pe Cristof Columb ! văd ! înțeleg !

Așteptați, tăceți ! Colo în partea de sus a lacului e o pirogă, două, trei pirogi. Sunt legate la câțiva metri de mal cu ajutorul unor frânghii... între două râuri, exact în linie dreaptă, în fața statuei. Și în piroge... oh! e cu putință?... Da, da sunt trei forme omenești... una în fiecare pirogă... îmbrăcate în alb... dar văd capetele. Sunt prea departe, nu le pot distinge... Dar, nu încape îndoială sunt cele trei victime.

Nu ! nu ! nu vă mișcați ! așteptați ! în unghiul de pământ care se întinde între râuri, pe mal, se văd stând jos, nemișcați, sute de berberi cu chipurile înroșite. Ei așteaptă desigur ora sacrificiului !

Înțelegeți ? Când va veni ora, vor tăia frânghiile pirogilor, care vor fi luate de curentul celor șapte râuri, ce converg toate spre Moloch. Ele vor aluneca spre cataractă, vor fi târâte și vor cădea în bazinul în care se deschide puțul acela ce stă gata să le înghită.

— Să plecăm ! să plecăm ! bâlbăi Ernest, care nu se mai putea conteni.

Haidem să tăiem frânghiile, să smulgem victimele, să le ducem cu aeroplanul... E ușor...

— Da ! Da ! haidem ! haidem ! urlă Marius tot atât de emoționat ca și el. Și pe când Jan Bart observa mereu prin ochian, pe când Raimond, grav, reflecta, Marius, Ernest și Francisc se agitau, vorbeau împreună, gesticulau, când vocea lui Raimond, poruncitoare, aproape aspră îi făcu să se imobilizeze.

— Destul ! Destul ! nu vă mișcați ! Sunteți nebuni ? Strigați cât vreți, distanța e prea mare și zgomotul cataractei prea puternic pentru ca berberii să vă poată auzi ! Dar, nu vă ridicați, dacă țineți la viața celor doi copii. In picioare, v'ați profila în linii negre pe cerul senin. Și știți bine că berberii cari își cunosc prea bine munții și-ar da seama îndată că acele linii nu pot fi nici trei arbori, nici trei stânci. Și-apoi ar putea să ucidă victimele și în alt mod de cât acela presupus de Jan Bart și care e desigur cel adevărat... V'ați liniștit ? M'ați înțeles ?

Potoliți și deveniți prudenți mulțumită cuvintelor energice și înțelepțești ale lui Raimond, Marius și cei doi frați rămaseră nemișcați, întinși pe pământ, cu ochii țintiți asupra lacului, pe malul căruia, berberii adunați, păreau o massă albicioasă, iar cele trei piroge, trei mici buturugi plutind pe apă.

Mă ascultați ? insistă Raimond.

— Da ! da ! răspunseră împreună cei doi frați.

— Aveți încredere în mine ?

— Da ! Da !

— Ei bine ! așteptați ! Jan Bart observa, examinează, calculează și spune-mi dacă crezi că Aerocul plecând de aci exact în momentul în care pirogele vor fi deslegate, va putea ajunge odată cu ele sub statua lui Moloch.

— Bine. Așteaptă !

Unu, două, trei, patru minute poate, trecură în tăcere pe când zgomotul formidabilei cataracte ajungea până la urechile lor.

Și deodată Jan Bart zise brusc:

— Mai așteaptă puțin... întâmplarea îmi procură un punct de observație.

Alte minute trecură...

In inima celor doi frați creștea o teamă chinuitoare, care îi făcea să se înăbușe.

Și Jan Bart, însfârșit zise aproape vesel.

— Iată. Raimond, în momentul în care mă întrebai, vedeam ceva negru alunecând pe apele râului central, acest lucru negru luat de curent e un trunchiu de arbore. Am urmărit în ritmul secundelor, durata acestui parcurs, după viteza curentului până la Moloch. A făcut opt minute. Lansând Aeroc-ul în zbor planat cu maximum de viteză, nu ne trebuie mai mult spre a ajunge la statuia lui Moloch.

— Bine ! zise Raimond cu glas liniștit, dar plin de autoritate. Nu ne vom mișca de-aci cât timp pirogele vor rămâne legate. Când vor tăia frânghiile vom pleca și prinzând pirogele vom răpi victimele în momentul în care vor fi între Moloh și cataractă.

CAPITOLUL VI

Aeroc-ul în primejdie

Altă tăcere...

Marius și Jan Bart înțeleseseră gândul camaradului și șefului lor, căci între cei trei cercetași afecțiunea și primejdiile înfruntate împreună creaseră o înfrățire de idei și o telepatie ce rareori se desmințea. Dar Ernest și Francisc, înebuniți la gândul că Victor și Cecchina erau desigur în acele piroge, expuși, condamnați să fie înghițit de abis, nu înțeleseseră alt nimic din cuvintele lui Raimond decât un lucru: că trebuiau să aștepte.

Și Ernest, livid, cu ochii fulgerători și corpul tremurând de emoție, de durere, de nerăbdare, de furie îi strigă:

— Să așteptăm ? De ce să așteptăm când pericolul e iminent și în fiece minut...

— Destul ! Domnule Ernest, îi tăia vorba Raimond. Taci ! nu e nevoie de furie acuma. ci de sânge rece și de ju-

decată. Înțeleg îngrijorarea dumitale și a fratelui dumitale. Înțeleg nerăbdarea voastră. Dar această nerăbdare, dacă eu aș și secunda-o ar pricinui moartea lui Victor și a Cecchinei.

Apoi urmă cu un ton mai îmblânzit:

— Nu înțelegeți că se prea poate ca unul din acești berberi să fi călătorit prin Libia și să știe ce e un aeroplan? Și că vederea aparatului nostru s'ar putea să nu-i sperie? Că văzându-ne venind în spre ei și-ar da seama că vrem să eliberăm victimele și deci se vor grăbi, nu să taie frânghiile, ci să ucidă pe copii? Arătându-ne înainte ca ei să fi tăiat frânghiile, riscăm să pierdem totul.

Plecând numai când pirogele vor fi deslegate, suntem siguri că vom salva victimele, târâte de curent destul de departe de berberi. Iată de ce, Ernest, trebuie să așteptăm.

— Are dreptate, confirmă Francisc.

— E adevărat, mărturisi Ernest. Dar mă tem că atunci când pirogele vor fi deslegate nu vom ajunge la timp.

— Vom ajunge, o repet, asigură Jan Bart cu energie. Vom ajunge la Moloch înainte ca pirogele să fi trecut pe sub el.

— Ne va fi ușor atunci să le prindem, adăogă Raimond, lăsându-ne să fim târâți împreună cu ele de curent. Imediat după aceea ne vom lua zborul și vom dispare împreună cu copii.

— E limpede ca ziua, zise Marius. Și Boturile roșii or să facă un bot... e cazul să spunem!

Și milanezul nu se putu abține să nu râdă gândindu-se la „botul" pe care aveau să-l facă berberii văzând aeroplanul răpindu-le sub nasul lor, victimele trimise spre abisul închinat zeului Moloch.

Veselia lui Marius goni și ultimele temeri din inima și din spiritul celor doi frați.

Și nu le mai rămase altceva de cât să aștepte. Intocmai după cum prevăzuseră așteptarea dură toată ziua. Și toată ziua cei cinci tineri stătură aproape nemișcați, dar nu întinși la soare. Se înlocuiră pe rând în marginea platformei ca să supravegheze pe berberi. Și când nu erau de sentinelă, stau la umbră, sub aripile aeroplanului.

Pe malul lacului, berberii strânși la olaltă nu se mișcară toată ziua. Uneori scoteau un strigăt prelung, care făcea să vitbreze văzduhul, dominând zgomotul cataractei. Apoi, după scurte invocări adresate zeilor lor, rămâneau muți. Nu se mișcară nici ca să mănânce. Fără îndoială, această ultimă zi a săptămânii sacre trebuie să fi fost pentru ei o zi de ajunare.

Ce lungi li se părură orele celor cinci tineri!

Dar, timpul, care pare atât de încet nerăbdării omenești își urmează același mers regulat și implacabil.

Se făcu seară și soarele înroșit se scoborî spre creasta munților.

Și luna plină apăru pe cer.

Atunci se observă o mișcare febrilă printre berberi. Mulți dintre ei se ridicară. Strigătele deveniră continue.

— E momentul, zise Ernest, cu glasul răgușit.

— Nu încă, răspunse Raimond, calm. Dar când soarele va fi dispărut, va fi clipa decisivă și atunci, probabil, vor tăia frânghiile pirogelor.

— Da, dar soarele abia atinge creasta muntelui.

— Trebuie să ne pregătim totuș! obiectă Francisc, și mai mișcat de cât fratele său.

— Asta da! Jan Bart observă-i mereu și dă-ne imediat de veste. Noi vom deslega *Aeroc*-ul și vom sta gata de plecare.

Nu le trebui mai mult de trei minute.

— Vino de te îmbarcă Jan Bart, zise Raimond. Din nacelă vei putea observa tot așa de bine cu ochianul tău. Un minut după aceea, fiecare era la postul său.

De cele două ancore, care din fericire fuseseră uitate în nacelă, deși toate celelalte lucruri grele fuseseră scoase, ei legară două frânghii, iar Ernest fabrică cu îndemânare o a treia ancoră din fragmente de stâncă. Le trebuiau trei ancore ca să-le poată lansa asupra celor trei piroge și să le tragă spre ei.

Când totul fu gata, fură nevoiți să mai aștepte încă.

Clipe de chinuitoare așteptare. Jan Bart observa mereu prin ochian. Raimond stă atent la volan. Marius și cei doi frați priveau soarele, al cărui disc roșu era pe trei sferturi mascat de creasta muntelui.

Pe malul lacului, strigătele berberilor deveniseră atât de puternice încât acopereau zgomotul cataractei.

Deodată ziua dispăru. Urletele religioase încetară brusc și cu tot zgomotul neîntrerupt al apelor, se părea că domnea o tăcere adâncă.

Soarele dispăruse cu totul. Luna, sub reflexele sale, se colora în roșu.

— Acré! urlă Jan Bart. Unu! doui! trei! frânghiile pirogelor au fost tăiate. Elicea aeroplanului începu să se învârtească. *Aeroc-ul* porni pe roate, decolă, străbătu platforma în toată lungimea și se înălță în aer; condusă cu sânge rece de Raimond, pasărea mecanică se avântă în linie dreaptă cu viteza unui bolid spre stânca în formă de punte, dominată de statua lui Moloch.

Jan Bart lăsase ochianul. Ii ajungeau acum numai ochii spre a vedea. Marius observa mecanismele și motorul.

Cei doi frați Panunzio, livizi, cu dinții strânși țineau fiecare câte o ancoră și o frânghie.

Și deodată o clamoare formidabilă se înălță spre cer Fu atât de violentă încât acoperi zgomotul cataractei deși era din ce în ce mai apropiată.

— Ne-au văzut ! urlă Marius.

— Da, zise Jan Bart și se agită, dar degeaba... Oh ! oh ! dar ce se petrece ...

Ce lucru ? ce lucru ? Intrebară cei doi frați.

— Boturile-roșii au lansat alte piroge pe lac. Se îmbarcă, în ele. Șapte, opt, douăsprezece piroge ! Și cel puțin douăzeci de berberi în fiecare.

— Oh ! exclamă Marius, ce fanatism ! Speră să ajungă victimele, să le sustragă salvatorilor și se vor prăvăli în abis împreună cu ele.

— Nu cu ele, ci singuri, îi tăiă vorba Raimond.

Cei doi frați păreau împietriți.

Raimond, care întoarse capul o clipă, îi văzu astfel.

— Ernest ! Francisc ! le strigă el ! Sânge rece pentru Dumnezeu, sau totul e pierdut.

— Acre ! strigă Jan Bart, atingem !

Și douăzeci de secunde după aceea Aeroc-ul atinse apa.

— Acțiunea elicei, cantrabalansează pe aceea a curentului, asigură Raimond. Las motorul în plină viteză. Vom rămâne nemișcați pe apă. Ea ne va trage înapoi și elicea înainte. Cele două forțe se vor neutraliza, ați înțeles ?

In adevăr, se petrecu întocmai. La douăzeci de metri de stânca în formă de puncte, hidroavionul se opri imobil.

Iar pirogele ?

Se vedeau venind cu o repeziciune vertiginoasă.

Trei în primul rând, — acelea ale celor trei victime, — una lângă alta, lipite prin forța centrifugă a curentului. Apoi ceva mai departe acelea ale berberilor.

— Atenție toți ! urlă Raimond, Marius, te simți destul de sigur ca să poți asvârli cu o singură mână ancora formată din pietre ?

— Vezi bine ! răspunse cu energie, Marius.

— Bine ! Eu rămân la volan. E mai bine.

— Acré ! acré ! strigă Jan Bart. Trec pe sub Moloch ! oho ! iată-le.

Cele trei piroge în două secunde ar fi trecut în stânga *Aerocului* aproape pe sub aripă.

— Eu cea dea treia ! strigă Ernest.

— A doua ! urlă Francisc.

Marius nu vorbi ! Înțelese că știndu-l mai slab din pricina brațului rănit îi lăsau grija să prindă piroga cea mai apropiată de *Aeroc*.

— Asvârliți ! ordonă Jan Bart.

Cele două ancore și pietrele zburară. Căzură unde trebuia. Frânghiile se întinseră.

— Trage, trage ! ordonă iarăși Jan Bart și ajută pe Marius să tragă, deoarece cu o singură mână nu putea.

In mai puțin de un minut trei mici corpuri îmbrăcate în lungi tunice albe, trei corpuri în care Ernest și Francisc recunoscuseră pe Victor și Cecchina și (cu ce strigăte de bucurie nebună) pe Rosetta... da Rosetta ! ultima născută, aceea care dispăruse cu cinci ani în urmă ! trei mici corpuri adormite stau pe genunchii lui Ernest și ai lui Francisco.

— Acré ! urlă în acelaș timp Marius. Iată Boturile roșii!

— Mii de draci ! țipă Raimond ! pirogele vin în spre noi! Dacă ne lovesc, desfundă nacela !

— Stinge motorul și lasă să ne ducă curentul, urlă Jan Bart.

Motorul fiind oprit, aeroplanul fu târât de curent îndărătul pirogelor goale și înaintea celor douăsprezece pirege pline de berberi, cari urlau și gesticulau ca niște turbați.

Din fericire, berberii n'aveau arme. Și dacă ar fi avut numai arcuri și săgeți, erau atât de aproape de Aeroc încât aviatorii, cu tot parbrizul care-i apăra, ar fi fost în mare primejdie.

Dar cei trei cercetași nu se gândeau la o astfel de primejdie.

Se gândeau la aceia a cataractei spre care erau târâți. Și nici unul nu mai vorbi. Raimond executa singura manevră posibilă. Mânuia cârma nacelei, — care era separată de aceea a avionului și nu funcționa de cât când aeroplanul servea ca barcă, — în așa mod în cât să vireze pe apă și să meargă spre cataractă cu fața, iar nu deandaratelea.

Raționamentul său era simplu și just: „când voi fi lansat înainte, voi pune motorul în mișcare și vom zbura deasupra cataractei în loc de a cădea în abis !

Deodată, Jan Bart, strigă :

— Pe Cristof Columb ! Fuzelajul e găurit într'o parte. Se umple cu apă! Una din cele trei piroge trebuie să fi rupt pânza !

— Mii de draci ! bombăni Marius, ridicându-se. Echilibrul Aeroc-ului va fi compromis.

Toți păliră, chiar și Francinsc și Ernest, cari priveau, fericiți, pe cei trei copii, adormiți, adormiți desigur mulțumită vreunui narcotic.

Cei trei cercetași se gândiră că Aeroc-ul nu fusese niciodată într'o primejdie mai mare. Pierderea echilibrului însemna răsturnarea în abis, chiar în clipa când trebuia să-și ia zborul.

Dar, Raimond avu o idee :

— Marius și Jan Bart, zise el cu sânge rece. Luați-vă browningurile și găuriți cât puteți celula avariată a fuzelajului. Astfel, apa, intrată printr'o spărtură, va eși prin toate

găurile de dedesubt, când ne vom înălța. Și echilibrul nu va mai fi distrus. Dar vedeți, să ochiți bine. Nu sfărmați armatura ! Mai avem două minute. Trageți !

Palizi, cu dinții strânși, Marius și Jan Bart, scoaseră browningurile. Opt detunături răsunară. Intre timp *Aeroc-ul* terminase virajul și cu repeziciunea unei săgeți se îndreptă spre cataractă.

Indărătul lui, în cele douăsprezece piroge, peste două sute de berberi urlau de furie neputincioasă și poate și de speranța că pasărea mecanică plină cu oameni se va prăvăli în abis, întreind astfel numărul victimelor oferite lui Moloch. Era sinistru !

Lacul nu mai era luminat de cât de lumina difuză a lunii de sânge. Apa avea reflexe roșiatice.

— Cu Dumnezeu înainte ! strigă Raimond.

— Cu Dumnezeu înainte, răspunseră Marius și Jan Bart.

Raimond lansă elicea și în clipa în care ajunse la cataractă manevră cârma de adâncime.

Aeroc-ul decolă, se înălță.

— Victorie ! Victorie ! urlă Marius.

Un vârtej făcu ca Aeroc-ul să execute un salt formidabil și o cădere aproape verticală. Dar Raimond îl îndreptă, îl dirijă spre cer.

— Victorie ! strigă el atunci !

O clamoare formidabilă îi răspunse. Venea de la cei două sute de berberi ale căror piroge făceau saltul mortal în cataractă, fiind înghițite de abisul vertiginos.

Și aplecați deasupra copiilor adormiți pe genuchii lor, Ernest și Francisc plângeau cu lacrimi fierbinți.

CAPITOLUL VII

Spre Lisabona. Spre New-York !

Abia a treia zi după noaptea aceia de groază cei trei cercetași părăsiră, spre a nu se mai reîntoarce, factoreria lui Rafael Panunzio.

In cursul zilei de repaos ce-și acordară, reparară celula fuzelajului, ruptă de pirogă și găurită de gloanțele revolverelor.

Apoi, dormiseră o noapte întreagă, înfășurați în cămăși împrumutate de buna doamnă Panunzio, în cearceafuri curate, după o baie răcoritoare.

Și când, în dimineața zilei fixate pentru plecare apărură în bucătărie, veseli și repauzați, fură primiți de întreaga familie, căreia îi redaseră fericirea.

Rosetta, mica Rosetta, drăgălașa fetiță pe care Boturile-roșii o păstraseră cinci ani, fără îndoială din pricina abondenței de victime, rezervând-o pentru o jertfă ulterioară, Ro-

setta ţinea de mâini pe Victor şi Cecchina. Şi cei trei copii săriră de gâtul salvatorilor lor.

Apoi luară dejunul, pregătit cu dragoste de fericita mamă.

Şi după ce obţinură de la cercetaşi promisiunea că vor trimite guvernului italian şi ziarelor italiene, un raport asupra obiceiurilor şi existenţei Boturilor-roşii şi asupra primejdiei ce reprezintă acest trib straniu pentru colonii europeni.

Rafael Panunzio prezintă lui Raimond o cutioară de bijuterii, zicându-i :

— Deschide.

Raimond deschise cutioara, care conţinuse desigur pe vremuri o pereche de cercei, şi văzu lucind trei frumoase diamante.

— Ce sunt astea ? întrebă el uimit.

— E o amintire dela mine, un omagiu de gratitudine, de admiraţie şi de dragoste pentru voi. Mi-au fost date de berberul pe care l-am salvat din ghiarele leului. Era un şef. Aceste trei diamante împodobeau mânerul sabiei sale. Veţi face din ele trei inele, unul de fiecare. Ele vă vor aminti pe cei trei copii pe cari iaţi salvat.

— Dar nu putem primi, zise Raimond. In caz de nenorocire aceste trei diamante constitue o mică avere pentru copiii dv. Pe când noi, gândiţi-vă numai ! Suntem pe cale să câştigăm, trecând Atlanticul, un milion de dolari !

— Dar nici noi, răspunse Panunzio nu suntem săraci. N'aveţi grijă. De douăzeci şi cinci de ani am făcut mari economii şi câştigăm destul de bine. Vă rugăm deci să primiţi aceste trei diamante ca o amintire.

Cei trei cercetaşi se văzură nevoiţi să cedeze în faţa atâtor insistenţe. Apoi după zeci de îmbrăţişări, printre lacrimi şi urări de fericire, ei se îmbarcară pe Aeroc şi peste puţin se înălţară în strigătele de Trăiască Italia ! îndreptându-se spre Portugalia de unde voiau să pornească spre a câştiga premiul Carnegie.

Aveau să izbutească de data asta ? Aveau să se apropie de victorie sau să fie iarăşi ţinuţi în loc de destin ? Acesta e secretul viitorului.

A se citi urmarea în fascicola No. 5

LUPTA DELA KASBA